

ועדת האתיקה המחוזית - פרקליטות האתיקה
מחוז תל-אביב והמרכז - לשכת עורכי הדין בישראל

**בית הדין המשמעתי המחוזי של
 לשכת עורכי הדין בתל-אביב-יפו**

בעניין שבין:

המבקשת:

ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין
 מחוז תל-אביב והמרכז

- נגד -

המשיב:

דב אבן אור, עו"ד
 ת"ז 044654630 רישיון 7487
 ויצמן 24, כפר סבא 44247
 טל': 050-2290009

**בקשה להשעיה זמנית לפי סעיף 78(ב)
לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961**

1. בעת ביצוע העבירות היה המשיב עורך דין וחבר לשכת עורכי הדין במחוז תל אביב והמרכז ועודנו עו"ד וחבר לשכה במחוז.
2. כנגד המשיב הוגש בינואר 2011, לבית משפט השלום בתל אביב-יפו, כתב אישום מחודש במסגרת ת"פ 13718-01-11 אשר מייחס לו ביצוע עבירות כדלקמן:

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התנהלו הליכים משפטיים בעניין סכסוך מקרקעין בין מר פנחס פרשט (להלן: "המתלונן") לבין דוד ברוקס ("להלן: "ברוקס"), אשר יוצג על ידי המשיב.

אישום ראשון

- א. ביום 4.6.07, על רקע הסכסוך, התקשר המשיב לטלפון הסלולרי של המתלונן ואיים בפגיעה בגופו בכוונה להפחידו באומרו: "אני מחסל אותך, אני מקושר ואני מסוגל לחסל אותך פיזי ובכוח".
- ב. באותו מועד, ועל רקע הסכסוך, שלח המשיב, באמצעות הפקסימיליה, מכתב מאיים לבי"כ המתלונן, עוה"ד רם מודן (להלן: "עו"ד מודן") בו כתב, בין היתר: "היה ומרשך ו/או בריונים מטעמו, ינסו להכנס בכח למושכר, יתקלו בשימוש בכח למנוע כניסה ו/או חבלה במושכר לכן הצעתי, כי מרשך יקח זאת בחשבון, שכן הוא כנראה טרם הפנים כי שימוש בכח גורר התגוננות בכח... ובנוסף לכך יעשו 'צעדי גומלין' בעסקו שלו".

ג. לאחר דיון שהתקיים במסגרת ההליכים המשפטיים, ביום 19.6.07 או בסמוך לכך, רדף המשיב אחרי המתלונן, במסדרונות בית משפט שלום בתל אביב, וצעק לעברו באופן מאיים מכוונה להקניטו ולהפחידו.

ד. בדיון שהתקיים ביום 20.6.07, או בסמוך לכך, במסגרת ההליכים המשפטיים ובמהלך חקירתו הנגדית של המתלונן על ידי המשיב, איים עליו האחרון בכוונה להפחידו באומרו: **"אני ארביץ לך"**.

ה. המשיב יצר קשר טלפוני עם עו"ד מודן וציין בפניו כי הוא מעוניין לשוחח עמו באופן דחוף וזאת במטרה למנוע "שפיכות דמים". המשיב הגיע לביתו של עו"ד מודן ואיים כי במידה והמתלונן לא יעביר לידי ברוקס את המקרקעין נשוא הסכסוך, ולא יענה לדרישותיו "אנחנו נעביר את השטח לארגון פשע ואיתם פרשט לא יוכל להתמודד ואני מבקש שתעביר לו את הדברים"

ו. בתום דיון שהתקיים, במסגרת ההליכים המשפטיים, בבית משפט שלום בתל אביב ביום 13.8.07, או בסמוך לכך, ולאחר צאת כבוד השופטת מאולם בית המשפט, פנה המשיב למתלונן ואיים עליו בכוונה להפחידו באומרו: **"אני ארצח אותך, אני אחסל אותך באמצעות משפחת פשע שאני מייצג אותם, אני אחסל את עסקך הנמצא על 6.5 דונם שאני יודע איפה הם ואני אחסל אותך"**.

ז. נוכח האמור הורשע המשיב בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק (ריבוי עבירות) למעט האירוע שבסעיף ב' (סעיף א'2 לכתב האישום המחדש).

אישום שני

ח. ביום 19.11.07, בבית משפט שלום בתל אביב, איים המשיב על המתלונן בכוונה להפחידו באומרו **"אתה בחיים לא תיכנס לשם, רק על אלונקה"**.

ט. נוכח האמור הורשע המשיב בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

העתק כתב האישום מצורף ומסומן כנספח א'.

י. ביום 2.12.14 ניתנה הכרעת דין לפיה הורשע הנאשם בעבירות האיומים המיוחסות לו בכתב האישום, למעט האירוע המצוין באישום הראשון (סעיף א' 2).

העתק הכרעת הדין מצורף ומסומן כנספח ב'.

4. ביום 24.12.14 ניתן גזר דין לפיו נגזרו על הנאשם העונשים הבאים:

10 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור על עבירת אלימות, לרבות עבירת איומים, וזאת תוך שנתיים מיום מתן גזר הדין, קנס כספי על סך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו ופיצוי למתלונן בסך 1,500 ₪.

בדיון שהתקיים בבית משפט השלום, ביום 2.12.14, ביקש המשיב מבית המשפט לקבל תסקיר מבחן אשר ישקול את אי הרשעתו אולם, נדחה בהחלטה מהנימוקים הבאים "מדובר במסכת אירועים חמורה ביותר אשר באה לידי ביטוי בהכרעת דין מפורטת", "הנאשם לא הביע חרטה כלשהי במהלך הדיון", "נהפוך הוא, הכרעת הדין אכן הפרק העוסק בהתנהלות הנאשם במהלך הדיונים מחזקים את ההנחה כי הנאשם לא הביע כמובן כל חרטה", "כפי שקבעתי, הנאשם במעשיו התנהל באופן שיש בו משום בריונות כלפי המתלונן, וזאת על ציר של זמן ממושך", "מדובר בעבירות איומים ממדרג החומרה הגבוהה, ולא מצאתי מקום לחזור שוב על הכרעת הדין המדברת בעד עצמה".

העתק גזר הדין מצורף ומסומן כנספח ג'.

העתק החלטה מיום 2.12.14 מצורף ומסומן כנספח ד'.

5. המשיב ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ביום 5.2.15. טרם ניתנה החלטה.

6. העבירות המיוחסות למשיב הינן עבירות חמורות אשר בוצעו בקשר ישיר עם תפקידו כעורך דין וקיים בהן קלון ואף הינן עבירות אתיות חמורות מלבד היותן פליליות.

7. לפיכך מתבקש בית הדין הנכבד להשעות את המשיב זמנית מלעסוק במקצוע עריכת הדין, וזאת לפי סעיף 78(ב) לחוק לשכת עורכי הדין נוכח הכרעת דין מרשיעה בשל עבירה פלילית, עד להפילת פסק הדין לחלוט.

מייק יורק-אבו
ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין
מחוז תל-אביב והמרכז

2

בית משפט השלום כהל אביב - יפו
מדינת ישראל נ"א אבן-אור
ת"פ 11-01-13718
סוג עניין: עונשין, החשלי-1977 - חוק ה: פגיעות כסודי המשטר והחברה; ט:
בריונות והקלות לציבור
חאריך פתיחה: 05 ינואר 2011
רעה ויטיחן: פתוח לציבור

בבית משפט השלום בתל-אביב-יפו

המאשימה **מדינת ישראל**
באמצעות פרקליטות מחוז ת"א פלילי
רח' הנריטה סולד 1 תל-אביב, מיקוד 64924
טלפון: 03-6970222 פקס: 03-6919108

- נ ג ד -

הנאשם **דב, בן מאיר אבן אור**
יליד 1947 ת.ז. 04465463-0
סמ אגוז 4, הוד השרון

כתב אישום מחודש

(כתב אישום קודם נמחק לפני הקראה מחמת שביתת הפרקליטים)

מבוא

1. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התנהל בין פנחס פרשט (להלן: "המתלונן") לבין דוד ברוקס (להלן: "ברוקס"). סכסוך עסקי בנוגע למקרקעין המצויים סמוך לתחנת הכוח "רידינג" שבתל אביב (להלן: "הסכסוך").
2. הנאשם, שהינו עו"ד במקצועו, ייצג את ברוקס בהליכים המשפטיים שהתנהלו בין ברוקס לבין המתלונן, בגין הסכסוך, במסגרת ת.א. 39532/07 ובש"א 165774/07 שהתנהלו בבית משפט השלום בתל אביב (להלן: "ההליכים המשפטיים").
3. עו"ד רם מודן (להלן: "עו"ד מודן") שימש במשך תקופה מסויימת כבא כוחו של המתלונן בהליכים המשפטיים.
4. המבוא הינו חלק בלתי נפרד מכתב אישום זה.

אישום ראשון (פ.א. 2731/07 - ת"א צפון)

א. העובדות

1. בתאריך 4.6.07, או בסמוך לכך, על רקע הסכסוך, התקשר הנאשם לטלפון הסלולרי של המתלונן ואיים בפגיעה בגופו של המתלונן באופן שאמר לו: "אני מחסל אותך, אני מקושר ואני מסוגל לחסל אותך פיזי ובכוח", והכל במטרה להפחיד את המתלונן.
2. באותו מועד, ועל רקע הסכסוך, שלח הנאשם באמצעות הפקסימיליה, מכתב מאיים לעו"ד מודן, ובו רשם, בין היתר: "היה ומרשך ואו בריונים מטעמו, ינסו להכנס בכח למושכר, יתקלו בשימוש בכח למנוע כניסה ואו חבלה במושכר! לכן הצעתי, כי מרשך יקח זאת בחשבון, שכן הוא כנראה טרם הפנים כי שימוש בכח גורר התגוננות בכח... ובנוסף לכך יעשו יצעדי גומלין בעסקו שלי", הכל בכוונה להפחיד את המתלונן.
3. בתאריך 19.6.07, או בסמוך לכך, לאחר דיון שהתקיים בפני כבוד השופטת אגי זהבה - סגנית נשיאה, במסגרת ההליכים המשפטיים, רדף הנאשם אחרי המתלונן, במסדרונות בית משפט השלום בתל אביב, וצעק לעברו באופן מאיים, והכל בכוונה להפחידו או להקניטו.
4. בתאריך 20.6.07, או בסמוך לכך, בדיון שהתקיים בפני כבוד השופטת אגי זהבה - סגנית נשיאה, במסגרת ההליכים המשפטיים, ובמהלך חקירתו הנגדית את המתלונן, איים הנאשם על המתלונן בכוונה להפחידו, באומרו: "אני ארביץ לך".
5. א. בתאריך 10.8.07 עובר לשעה 17:30, או בסמוך לכך, התקשר הנאשם לעו"ד מודן וציין בפניו כי הוא מעוניין לשוחח עימו באופן דחוף, על מנת למנוע "שפיכות דמים", כדבריו.
 - ב. בעקבות זאת, הזמין עו"ד מודן את הנאשם לביתו שבגני תקוה.
 - ג. בשעה 17:30 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לביתו של עו"ד מודן, ואמר לו בצורה מאיימת כי במידה שהמתלונן לא יעביר לידי ברוקס את המקרקעין שהוא הסכסוך, ולא יענה ליתר דרישותיו: "אנחנו נעביר את השטח לארגון פשע ואיתם פרשט לא יוכל להתמודד ואני מבקש שתעביר לו את הדברים", כל זאת בכוונה להפחיד את המתלונן.

6. בתאריך 13.8.07, או בסמוך לכך, בבית משפט השלום בתל אביב, בתום דיון שהתקיים בפני כבוד השופטת ריבה ניב, במסגרת ההליכים המשפטיים, ולאחר צאתה של כבוד השופטת מאולם בית המשפט, פנה הנאשם למתלונן ואיים עליו בכוונה להפחידו, באומרו: "אני ארצח אותך, אני אחסל אותך באמצעות משפחת פשע שאני מייצג אותם, אני אחסל את עסקך הנמצא על 6.5 דונם שאני יודע איפה הם ואני אחסל אותך"

ב. הוראת החיקוק לפיה מואשם הנאשם:

איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (ריבוי עבירות).

אישום שני (פ.א. 2724/07 - ת"א צפון)

א. העובדות

1. בתאריך 19.11.07 בשעה 11:45, או בסמוך לכך, בבית משפט השלום בתל אביב, בעת שהמתינו מחוץ לאולמה של כבוד השופטת אני זהבה - סגנית נשיאה, לדיון שהיה אמור להערך במסגרת ההליכים המשפטיים, איים הנאשם שלא כדין על המתלונן, באופן שאמר לו: "אתה בחיים לא תכנס לשם, רק על אלונקה", והכל בכוונה להפחידו.

ב. הוראת החיקוק לפיה מואשם הנאשם:

איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977

מנוה שילר, עו"ד

ממונה בכירה בפרקליטות מחוז תל אביב - פלילי

02 ינואר 2011

כ"ו טבת תשע"א

ג. עדי תביעה:

1. פנחס פרשט, רחי אופנהיימר 3, תל אביב
2. עו"ד ישראלה שמרוני - קנר, רחי עין שמש 29, גני תקוה.
3. משה שרגא, רחי בקעת הירדן 29, גני תקוה.
4. עו"ד רם מודן, רחוב הרימון 12 גני תקוה.
5. מ.א. 1118991, צוער שני שושן - לוי, משטרת ישראל, תחנת תל אביב צפון, רחי ראול וולנברג 10, רמת החייל, תל אביב.
6. פרוטוקול ת.א. 39532/07 ובש"א 165774/07 בית משפט שלום תל אביב.

פמתי"א א/10/2617

ל.ק. 545529

הודעה לנאשם

הנאשם יכול לבקש שימונה לו סנגור ציבורי אם מתקיים בו אחד מהתנאים לזכאות נאשם לייצוג המנויים בסעיף 18(א) לחוק הסנגוריה הציבורית, תשנ"ו – 1995.

הודעה לבית-המשפט בהתאם להוראת סעיף 15א'(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב – 1982 המאשימה מודיעה בזאת, כי קיימת אפשרות לפיה יתבקש בית המשפט להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, אם יורשע בתיק זה.

תל-אביב כ"ו בטבת תשע"א

2 בינואר 2011

פמתי"א א/10/2617

ג.ש. 545529

הודעה לנאשם

הנאשם יכול לבקש שימונה לו סנגור ציבורי אם מתקיים בו אחד מהתנאים לזכאות נאשם לייצוג המנויים בסעיף 18(א) לחוק הסנגוריה הציבורית, תשנ"ו – 1995.

הודעה לבית-המשפט בהתאם להוראת סעיף 15א'(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב – 1982 המאשימה מודיעה בזאת, כי קיימת אפשרות לפיה יתבקש בית המשפט להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, אם יורשע בתיק זה.

לכתב אישום זה לא קשור שום תיק ב"ש שעניינו מעצרים / לכתב אישום זה קשור ב"ש מסי' בכית משפט, יחידת משטרה, במסגרתו נקבע כי (כאן יצוינו תנאיי השחרור בערובה, ובפרט צו עיכוב יציאה מן הארץ).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

בפני כב' השופט בכיר יצחק יצחק

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ביאלין אלעזר
המאשימה

נגד

לב אבן-אור
לעצמו
הנאשמים

הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים שעניינם עבירות איומים בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977.
2. כעולה מהמבוא לכתב האישום במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התנהל בין פנחס פרשט (להלן: "המתלונן") לבין דוד ברוקס (להלן: "ברוקס") טכסוך עסקי בנוגע למקרקעין המצויים בסמוך לתחנת הכוח "רידינג" שבתל אביב (להלן: "הסכסוך").
3. הנאשם, שהינו עו"ד במקצועו, ייצג את ברוקס בהליכים המשפטיים שהתנהלו בין ברוקס לבין המתלונן, נגין הסכסוך, במסגרת ת.א. 39532/07 ובשי"א 165774/07 שהתנהלו בבית משפט השלום בתל אביב (להלן: "ההליכים המשפטיים").
4. עו"ד רם מודן (להלן: "עו"ד מודן") שימש במשך תקופה מסוימת כבא כוחו של המתלונן בהליכים המשפטיים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

ראיות התביעה

האישום הראשון

5. אישום זה כולל את עבירת האיומים (ריבוי עבירות) ולפיכך, תהא התייחסות נפרדת לכל אירוע ואירוע.
6. באשר לסעיף א(1) לאישום הראשון, מציין כתב האישום כי בתאריך 4.6.07 על רקע הסכסוך, התקשר הנאשם למכשיר הסלולארי של המתלונן ואיים בפגיעה בגופו של המתלונן בכך שאמר לו "אני מחסל אותך, אני מקושר ואני מסוגל לחסל אותך פיזית ובכוח" והכל במטרה להפחיד את המתלונן.
7. באותו מועד ועל רקע הסכסוך, שלח הנאשם באמצעות הפקסימיליה מכתב מאיים לעו"ד מודן ובו רשם את הדברים המפורטים בסעיף א(2) לכתב אישום.
8. האיומים המפורטים בסעיף א(1) הני"ל מצוינים בהודעתו של המתלונן (ת/13) מיום 24.6.07 בשורות 4-5.
9. על פי עדותו של עד תביעה 5, אשר נאלץ לרענן את זכרונו על פי הודעות שמסר (זאת בשל תלוף הזמן ומצבו הרפואי – העד חלה במחלת הסרטן), עולה כי הנאשם נהג לאיים עליו בהזדמנויות רבות, אך מאשר את הדברים שמסר בהודעותיו במשטרה ת/13 ו-ת/14.
10. באשר לסעיף א(2) לאישום הראשון, מפנה התביעה למוצג ת/4, מכתב אשר שלח הנאשם לעו"ד מודן ובו מעלה הנאשם טענות כאלה ואתרות כנגד המתלונן. בסעיף 4 למכתב כותב הנאשם את הדברים הבאים: "היה ומרשך ואו בריונים מטעמו, ינסו להכנס בכח למושכר, יתקלו בשימוש בכח למנוע כניסה ואו חבלה במושכר! לכן הצעתי, כי מרשך יקח זאת בחשבון, שכן הוא כנראה טרם הפנים כי שימוש בכח גורר התגוננות בכח... ובנוסף לכך יעשו 'צעדי גומלין' בעסקו שלי".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ח"פ 11-11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

11. בדברים אלה מבקשת התביעה לראות איום כאשר עיקר הדברים מתייחס למילים שעניינן "שימוש בכח" ו"צעדי גומלין בעסקו" של המתלונן. דהיינו, במכתב זה יש איום מפורש לפגוע בעסק המתלונן ובמתלונן עצמו.

12. באשר לסעיף א(3) לאישום הראשון, שעניינו הודעת המתלונן מיום 24.6.07 שהוגשה (ת/13), מבקשת התביעה לקבל את דברי המתלונן לפיהם בתאריך 19.6.07, לאחר דיון שהתקיים לפני כבי' השופטת אגני זהבה במסגרת ההליכים המשפטיים, רדף הנאשם את המתלונן במסדרונות בית משפט השלום בתל אביב וצעק לעברו באופן מאיים, כל זאת על מנת להפחידו או להקניטו. על פי הודעת המתלונן ת/13, הנאשם אמר למתלונן בנוכחות כבי' השופטת זהבה אגני את המילים: "אני אהרוג אותך".

13. בעדותו בבית המשפט, העיד המתלונן כי הנאשם רדף אחריו לאחר צעקות שהיו באולם בית המשפט, ואמר לו: "אני אחסל אותך". טוענת התביעה כי הן התנהגותו של הנאשם והן מילותיו יש בהן כדי איומים שכוונתן להפחיד או להקניט את הנאשם.
(ראה פרוטוקול מיום 10.6.13 עמ' 43 שורות 23-24).

14. באשר לסעיף א(4) לאישום הראשון, נאמר בכתב האישום כי ביום 20.6.07 בדיון שהתקיים לפני כבי' השופטת אגני, במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם את המתלונן, איים הנאשם על המתלונן בכוונה להפחידו באומרו: "אני ארביץ לך".

15. בעניין זה הוגש מוצג ת/2 שהינו פרוטוקול הדיון. על פי פרוטוקול הדיון בעמ' 4, נקבעו על ידי סגנית הנשיאה כבי' השופטת אגני הדברים הבאים: "בית המשפט מעיר לעו"ד אבן אור להימנע מלגלוש לעימות אישי עם העד. בית המשפט מזכיר לו כי הוא עורך דין וקצין של בית המשפט, ועליו לנהוג ככה". בהמשך קבעה כבי' השופטת אגני את הדברים הבאים: "אני עוצרת את החקירה. לא מקובל עליי סגנון חקירה כזה בבית המשפט".

16. לקראת סיומו של הדיון אמר הנאשם למתלונן את הדברים הבאים: "אני ארביץ לך".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

17. בעקבות דברים אלה נקבעה החלטת ס. הנשיאה כב' השופטת אגי לפיה: "לא מקובלת עלי התנהגותו של ב"כ המבקש. את האלימות תזאת צריך להשאיר מחוץ לכותלי בית המשפט. אני עוצרת את סיכומיו. לא אתיר אלימות מילולית באולם שלי. כך לא טוען עורך דין".

18. עד תביעה 2, עו"ד ד"ר רם מודן, אשר נכח בדיון לפני ס. הנשיאה כב' השופטת אגי התייחס להתרחשות הנ"ל באולמה של כב' השופטת אגי ולדבריו: "השופטת אגי עצרה את החקירה באומרה לא מקובל עליי סגנון חקירה כזה בבית המשפט. בדיון היו צעקות והתנהגות לא נאותה של הנאשם כי עורך הדין אמר אני ארביץ לך ואני אכה אותך, הדבר נמשך ברחבה מול המעליות"

(ראה פרוטוקול מיום 14.1.13 עמ' 26 שורות 16-29)

19. על דברים אלה חזר העד עו"ד מודן בעדותו בבית המשפט בעמוד 25 שורות 21-24.

20. הנה כי כן, טוענת התביעה שהן פרוטוקול בית המשפט ת/2 והן עדותו של עו"ד מודן תומכים באופן ממשי ומחזקים את דברי המתלונן בכל הקשור להתרחשות זו ובכלל. מדובר בדברים שהונצחו בפרוטוקול בית המשפט ומתועדים בזמן אמת במהלך חקירתו של המתלונן על ידי הנאשם, דברים שיש בהם איומים מפורשים. הדבר זכה להתייחסות בית המשפט בכתובים וכאמור גם בדברי עו"ד מודן אשר ייצג את המתלונן באותו מעמד

21. באשר לסעיף א(5) לאישום הראשון, העיד עו"ד מודן בבית המשפט ואף מסר תצהיר שנערך סמוך לאירוע (ת/3). עו"ד מודן ציין כי הנאשם התקשר אליו ביום 10.8.07 סמוך לכניסת השבת וביקש לפגוש אותו באופן דחוף. לדבריו, הנאשם אמר לו את הדברים הבאים: "תאמר ללקוח שלך שאם הוא לא ירד מתלקוח שלי ומהתביעות שנגד הלקוח, נעביר את המקרקעין לידי משפחת פשע ונראה אותו מתמודד. בנוכחותו רשמתי לי תזכורת. אפילו הוא הכתיב לי את הדברים שאגיד ללקוח. בנוכחותו כתבתי". עוד הוסיף העד כי המסמך ת/3 שאותו ערך בנוכחות הנאשם, כולל מילים מדויקות.
(ראה פרוטוקול מיום 14.1.13 עמ' 25 שורות 26-31).

22. העד ראה את הדברים בחומרה ואשר על כן במוצאי שבת טלפן מבית גיסו לנאשם תוך שהוא מבקש מגיסו להאזין לשיחה לדבריו, הנאשם חזר שוב על הדברים באופן שאינו משתמע לשתי פנים ואמר שוב את המילים הבאות: "אם נעביר את זה למשפחת פשע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-11-13718-01 מדינת ישראל נ' אבן-אור

ונראה אותו מתמודד נגדם". לשאלה מדוע טרח והתקשר שוב במוצאי שבת אמר העד כי רצה שאדם נוסף ישמע את אותם "דברים נוראיים" ששמע ביום שישי (ראה פרוטוקול מיום 14.1.13 עמ' 26 שורות 14-11, עמ' 29 שורות 31-30).

23. העד מוסיף ואומר כי כל הדברים אותם אמר הנאשם בעת פגישתם בביתו של העד נרשמו בנוכחותו של הנאשם. זאת ועוד, העד הוסיף כי היה מזועזע ולפיכך על מנת שלא יאמרו כי הוא הוזה טרח וערך שיחה נוספת במוצאי שבת. תוכן דברים זה בא לידי ביטוי גם במוצגים 19/ ו-20 אשר הוגשו על ידי הנאשם במהלך חקירתו של עו"ד מודן. לדברי עו"ד מודן, הנאשם ביקש ממנו להעביר דברים אלה למתלונן ואם המתלונן לא ייעתר לדרישותיו, אזי יועבר השטח לארגון פשע, כל זאת על מנת להפחיד את המתלונן. (ראה פרוטוקול מיום 14.1.13 עמ' 31 שורות 21-17).

24. באשר לסעיף א(6) לאישום הראשון, על פי אירוע זה בתאריך 13.8.07 בתום דיון שהתקיים לפני כבי השופטת ריבה ניב ולאחר צאתה מאולם בית המשפט, פנה הנאשם אל המתלונן ואיים עליו באומרו את הדברים הבאים: "אני ארצח אותך, אני אחסל אותך באמצעות משפחת פשע שאני מייצג אותם, אני אחסל את עסקך הנמצא על 6.5 דונם שאני יודע איפה הם ואני אחסל אותך". דברים אלה באים לידי ביטוי בהודעת המתלונן שהוגשה וסומנה ת/14. מדובר בהודעה שנמסרה על ידי המתלונן יום לאחר הדיון אצל כבי השופטת ריבה ניב. לדברי המתלונן, היו עדים בשם עו"ד יגאל קלדס ועו"ד יואב מני

25. על פי מוצגים ת/6 ו-ת/8 עולה כי עדים אלה לא שמעו את איומים שכן הם לא עמדו ליד המתלונן, אבל לאחר מכן, המתלונן סיפר להם כי הנאשם איים עליו. הללו לא זכרו את תוכן האיומים. בכך, מבקשת לראות התביעה אירוע שנוצר באופן מיידי כשהתלונה הוגשה ביום למחרת.

האישום השני

26. על פי האישום השני, בתאריך 07.11.19, בבית משפט השלום בתל אביב, איים הנאשם על המתלונן בכך שאמר לו: "אתה בחיים לא תיכנס לשם, רק על אלונקה" והכל בכוונה להפחידו. לעניין אישום זה, מבקשת התביעה להסתמך על עדות עו"ד קינר שומרוני, עדותו של עו"ד שרגא ועדות המתלונן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

27. המתלונן העיד כי בעת חיותם של הצדדים באולמה של כבי השופטת אגני התפרץ הנאשם ולפיכך הוצאו הצדדים מחוץ לאולם. אשר על כן, ישב המתלונן ביחד עם באי כוחו עוה"ד ישראלה שמעוני ועו"ד שרגא. לדבריו, הנאשם פנה אליו ואמר לו את הדברים הבאים:

"אני אראה לך עוד, אתה רק על אלונקה תיכנס למגרש הזה. הפכתי מאז חולה. חטפתי סרטן מהברכה הזאת".

(ראה פרוטוקול מיום 10.6.13 עמ' 44 שורות 5-8)

28. עדת התביעה 1, עו"ד ישראל שמעוני קינר העידה כי הכירה את הנאשם מסוף שנת 2007, עת החלה לייצג את המתלונן. באשר לאירועים נשוא האישום השני, העידה כי נדמה היה לה שהמתלונן ניגש לנאשם ובקש ללחוץ את ידו לאחר שהיא לחצה את ידו של הנאשם. הנאשם סרב ללחוץ את ידו של המתלונן לאחר חילופי דברים, שמעה את הנאשם אומר למתלונן את הדברים הבאים:

"לרצועה המערבית לאותה חלקה תחזור רק על אלונקה".

(ראה פרוטוקול מיום 10.11.11 עמ' 13 שורות 21-25)

29. לדבריה באותה עת הכירה את הנאשם לראשונה וזו הייתה נראית לה "התבטאות חריגה בין עורכי דין". עוד הוסיפה את המילים הבאות: "בזמן אמת הלכתי והגשתי תלונה. השבתי שזה חמור". עוד הוסיפה כי מהלך הדיון אצל כבי השופטת אגני היה קצר והוסיפה את הדברים הבאים: "אמרנו שאנו מרגישים מאוימים".

(ראה פרוטוקול מיום 10.11.11 עמ' 13 שורות 25-26, 28, עמ' 14 שורות 3-1).

30. לעניין זה יש לראות את פרוטוקול הדיון מיום 19.11.07 (ת/1) שם יש התייחסות של בית המשפט ואזהרה לכל הצדדים שלא להרים קול, לאיים או לקלל שאם לא כן ייעצר על אתר.

31. יצוין כי במהלך הדיון, אמרה עדה זו כי עם השנים למדה להכיר את הנאשם כאדם נחמד והגון וכי בדיעבד היא אינה חושבת שהנאשם מתכוון לדבריו, אך בזמן אמת הלכה והגישה תלונה משום שחשבה כי מדובר בדברים חמורים. למרות דברים אלה, העדה אמרה בחקירה הנגדית לנאשם את הדברים הבאים:

"האיום היה בזמן אותנטי ולקחתי אותו כפי שהוא. המכתב (מכתבו של המתלונן אליה - הערה שלי י.י.) כנראה לא עמעם את התחושות שלי".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

עוד הוסיפה העדה בחקירה החוזרת את הדברים הבאים:
"פרשט (המתלונן) הגיש תלונה והלכתי למשטרה ואמרתי את מה שאמרתי. הייתי שלמה עם זה הרגשתי שזה מעבר לאיחול. שזה עבר כבר את הקו".
(ראה פרוטוקול מיום 10.11.11 עמ' 15 שורות 3-5, 25-26).

32. **עד תביעה 4, עו"ד משה שרגא**, היה בעת האירוע מיום 19.11.07 מתמחה במשפטים אצל עוה"ד קינר ישראלה. לדבריו, במועד האירוע היו חילופי דברים בין הנאשם למתלונן מחוץ לאולם הדיונים. לדבריו, שמע את המתלונן אומר לנאשם כי "בחיים לא יכנס לשם רק על אלונקה". דברים אלה נרשמו על ידי העד בזמן האירוע. בנוסף, ערך העד תצהיר שלבקשת המשטרה, הוגש למשטרה (ת/10, ת/11). העד מסר בעדותו בבית המשפט כי בעת שמסר את הודעתו במשטרה חשב כי דברים אלה התפרשו כאיום. העד נשאל האם הדברים ששמע מפי הנאשם כלפי המתלונן נשמעו לו כאיום והשיב תשובה חיובית. יצוין כי בתחילת עדותו של עד זה ביקש ב"כ המדינה להכריז עליו כעד עוין וזאת משום הרושם הראשוני לפיו העד לא זכר את הדברים שמסר במשטרה ותחילה תייתס לכך באופן מינורי. מצאתי לנכון להסביר לעד אשר מאז חלוף האירוע סיים את התמחותו במשפטים והפך לעו"ד, את משמעות ההכרזה של עד עוין וזאת לנוכח תחושתו כי העד חש אי נוחות בכך שנאלץ למסור עדות כנגד קולגה. ואכן בעקבות הערה זו מסר העד עדותו השוטפת ללא צורך בהכרזתו כעד עוין. על כך אני מפנה להחלטתי מיום 2.2.14 עמ' 54.
(ראה פרוטוקול מיום 10.6.11 עמ' 40 שורות 23-26, עמ' 42 שורות 5-7).

33. התביעה מבקשת לראות באמירה זו לפיה הנאשם יכנס למקרקעין רק כאשר הוא על אלונקה, משום איום שנועד להפחיד את המתלונן בכך שתיגרם לו פגיעה כזו או אחרת בגופו. ואכן העדים עצמם קרי עוה"ד קינר, עו"ד שרגא והמתלונן שמעו והתרשמו כי מדובר באיומים

פרשת ההגנה

34. הנאשם טוען כי יש לבטל את כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק באשר בית המשפט לא נחשף למצבו הנפשי של המתלונן שכן אילו היה נחשף לכך או אז לא היה מקום לתת כל משקל לעדותו. עוד מוסיף הנאשם כי העבירות לכאורה נעברו בעת שייצג לקוח בשם דוד ברוקס ואם הנאשם איים על המתלונן אזי עשה זאת לבקשת לקוחו. ואם כך הם פני הדברים אזי היה על המדינה חובה להגיש כתב אישום גם נגד לקוחו דוד ברוקס. טענה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

נוספת אותה מעלה הנאשם היא כי התביעה לא הצליחה להוכיח את היסוד הנפשי אצל הנאשם שכן היה על התביעה להוכיח כי לקוחו, דוד ברוקס (אשר הובא על ידי הנאשם כעד הגנה מטעמו) ביקש מהנאשם לאיים על המתלונן מאחר ולנאשם לא היה כל אינטרס לאיים על המתלונן אלא פעל כעו"ד המייצג לקוח, אזי לא הוכחה כל עבירת איומים מצד הנאשם כלפי המתלונן. זאת ועוד, טוען הנאשם כי אם אכן היו איומים במהלך הדיונים אצל כבי השופטות אגי וניב, אזי היו פונות להנהלת בתי המשפט ו/או לגורם אחר בתלונה על מעשים פליליים שהתרחשו לנגד עיניהן, קרי איומים. מאחר וכבי השופטות אגי וניב לא הורו על פתיחת חקירה משטרתית או הליך כזה או אחר, אזי יש לראות בכך ראיה שהנאשם לא עבר עבירה כלשהי.

35. הנאשם עוד מוסיף כי דבריו כלפי המתלונן לפיהם יוכל להגיע לקרקע נשוא המריבה רק על אלונקה, הינם בגדר איחולים בלבד ולא איומים.

36. הנאשם אף טוען כי עדותם של עוה"ד קינר ושרגא אינן אובייקטיביות אלא אינטרסנטיות באשר היו אלה באי כוחו של המתלונן במסגרת הליכים משפטיים. עוד הוסיף כי עד ההגנה מטעמו דוד ברוקס, לא שמע כל איום מאת הנאשם באותו מעמד. לענין טענותיו של עו"ד מודן בדבר איומים כלפי המתלונן בעת מפגש שהיה עם עו"ד מודן בביתו, טוען הנאשם כי הסיבה לפגישה זו הייתה מצבו הרפואי של לקוחו ברוקס וזאת בעקבות פלישות המתלונן בכח לעסקו של ברוקס. הנאשם טוען כי חפץ להבהיר לעו"ד מודן עד כמה נזק גרם המתלונן ללקוחו ברוקס והכוונה היא לנזק כספי ובריאותי.

37. הנאשם מבקש לראות בדברי עו"ד מודן דברים שיש לבחון אותם באופן זהיר באשר מדובר בעו"ד שהינו חברו הטוב של המתלונן ושאותו ייצג בהליכים משפטיים מול הנאשם ולקותו.

38. הנאשם מכחיש מכל וכל כי איים על המתלונן בשיחות טלפון כאלה ואחרות וטוען כי אין לראות במכתב אותו שלח משום איום, אלא עמידה על זכויות לקוחות ברוקס. הנאשם טוען כי עוה"ד קינר, בהיותה מייצגת את המתלונן "תפרה לו תלונה" כלשונו לדבריו, עוה"ד כנר ושרגא "תפרו לו תיק". מטרתם הייתה לעזור ללקוחם המתלונן.
(ראה פרוטוקול מיום 6.4.14 עמ' 63 שורות 17-15, עמ' 64 שורה 11)

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

39. כאשר נשאל הנאשם מה כוונתו הייתה במכתב שיצא תחת ידו (ת/4) במילים "לקחת בחשבון" "בצעדי גומלין", השיב כי מדובר בצעדים משפטיים וכי אין צורך להסביר יותר את דבריו האמורים במכתבו ת/4. כאשר למילים אשר תועדו בפרוטוקול הדיון אצל כבי השופטת אגני "אני ארביץ לך" טען הנאשם כי הדברים נאמרו באופן מטאפורי ללא כוונה אמיתית. עוד הוסיף כי גם כבי השופטת אגני "ראתה בזה דבר מטאפורי".
(ראה פרוטוקול מיום 6.4.14 עמ' 71 שורות 16-28, עמ' 72 שורות 16-17, 24).

40. כאשר לטענת התביעה לפיה השתמש במילים עבריינים בשיחות עם עו"ד מודן, השיב הנאשם כי הכוונה היא כי לקוחו ברוקס ישקול אפילו, וזה הדגש מבחינתו, מכירת העסק לעבריינים. עוד ציין הנאשם במסגרת חקירתו הנגדית, כי העלה אפשרות זו לפני עו"ד מודן (ראה פרוטוקול מיום 6.4.14 עמ' 74 שורות 30-4 וכן עמ' 75 שורות 16-8).

41. עד הגנה 2, גדעון שחר, מציין בעדותו כי עבד אצל המתלונן בין השנים 2006-2008. לדבריו, היה מקורב מאוד אל המתלונן ואף אתראי על תשובות ופעולות המחשב בעסקו של המתלונן פרשט. עוד הוסיף כי ידע על התלונות שהמתלונן הגיש נגד הנאשם ולקוחו ברוקס. העד ציין כי ביחד עם המתלונן ניסח מכתבים הן למשטרה והן ללשכת עורכי הדין. בשלב מאוחר התברר לו מפיו של המתלונן כי מדובר בהמצאות ולא היה בסיס לדברים אלה. יצוין כי לדברי עד זה, העד לא פנה למשטרה ישראל על מנת לומר להם שמדובר בתלונות שווא של המתלונן כנגד הנאשם. לדבריו, "לא הלכתי למשטרה כדי לבטל את התלונה...לא הלכתי למשטרה ואמרתי שכל מה שפרשט אמר לא נכון".
(ראה פרוטוקול מיום 6.4.14 עמ' 66 שורות 1-19, עמ' 68 שורות 25-28).

42. עד ההגנה 3, דוד ברוקס, אשר יוצג על ידי הנאשם בסכסוך המקרקעין מול המתלונן פרשט, טוען כי המתלונן היה נוהג לאיים עליו ועל הנאשם. לדבריו, הוגשו תלונות רבות על ידו נגד המתלונן במשטרה אך נענה כי מדובר בסכסוך אזרחי. העד מכחיש את הטענה כי הנאשם איים על המתלונן וכי אמר לו "אני ארביץ לך". יצוין כי בכל תלונותיו במשטרה לא הזכיר העד איזמים של המתלונן כלפי הנאשם. עוד הוסיף העד כי לא שקל למכור את עסקו לעבריינים.
(ראה פרוטוקול מיום 6.4.14 עמ' 78 שורות 10-13, 16, 27-28).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

דין והכרעה

43. כעולה מחומר הראיות שהובא עד כה, מדובר בסכסוך מר אשר התנהל בנוגע למקרקעין המצויים בסמוך לתחנת הכוח "רידינג" בתל אביב. סכסוך זה התנהל בין המתלונן לבין דוד ברוקס. הנאשם שהינו כאמור עו"ד במקצועו, ייצג את ברוקס בהליכים המשפטיים שהתנהלו בין ברוקס למתלונן

44. על רקע סכסוך זה בין המתלונן לבין ברוקס, נסב כתב האישום הכולל אירועים רבים, שעניינם איומים שהושמעו על ידי הנאשם כלפי המתלונן.

45. הראיות שהוגשו לביהמ"ש בכתובים וכן עדים שהעידו במהלך המשפט יש בהם כדי לבסס את הקביעה כי מדובר כמערכת יחסים קשה ועכורה בין הנאשם למתלונן. ביטוי לכך ניתן למצוא גם בפרוטוקול הדיון ת/2, אשר הביע את מורת רוחה של סגנית הנשיאה, כב' השופטת אגי, מההתנהלות שהיתה לנגד עיניה, ובעיקר התייחסות לסגנונו הבוטה, והאיומים שהשמיע הנאשם במהלך הדיון.

46. חנה כי כן, יש לבחון בזהירות מופלגת את הראיות בתיק זה, תוך התייחסות לכלל האספקטים הרלבנטיים לצורך הכרעת הדין

47. דומה שהנאשם בדרך התנהגותו ודבריו נטל חלק ממשי בסכסוך שבין המתלונן לברוקס, וחצה את הגבולות שבין המותר לאסור. אין המדובר בייצוגו של ברוקס על פי סטנדרטים נורמטיביים ומקובלים בקהילת עו"ד. הנאשם נטל חלק ממשי בהשמעת איומים בסגנון בוטה ומשולח כל רסן, כפי שיובהר להלן.

48. בחרתי להתחיל מהאירוע המוגדר בסעיף 4 לאישום הראשון, וזאת על מנת להדגיש את אופי ההתנהלות בין הנאשם למתלונן, ומערכת היחסים ביניהם. במהלך דיון סוער לפני סגניי כב' השופטת אגי תועדו הדברים שהתרחשו באולמה, כל זאת כעולה מפרוטוקול הדיון ת/2. ביהמ"ש העיר לנאשם להימנע מלגלוש לעימות אישי עם העד, קרי המתלונן. באותו מעמד מציינ ביהמ"ש, כי הזכיר לנאשם שהינו עו"ד וקצין של ביהמ"ש, ולפיכך עליו לנהוג בהתאם. עוד הוסיפה כב' השופטת, כי היא מורה על הפסקת החקירה, שכן לא מקובל עליה סגנון חקירה שכזה בביהמ"ש. במהלך אותו דיון נרשם, כי הנאשם אמר למתלונן "אני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

ארביץ לך". בעקבות דברים אלה, קבעה כבי' השופטת אגני כי לא מקובלת עליה התנהגותו של הנאשם, וכי את האלימות צריך להשאיר מחוץ לכותלי ביהמ"ש. עוד הוסיפה, כי היא מורה על הפסקת סיכומיו, והדגישה כי לא תתיר אלימות מילולית באולמה. לדבריה, כך לא טוען עו"ד.

49. הנה כי כן, כבי' השופטת אגני מציינת ברחל בתך הקטנה, כי התנהגותו של הנאשם במהלך הדיון אינה יאה לעו"ד, וכי יש להשאיר את האלימות הזאת מחוץ לכותלי ביהמ"ש. כבי' השופטת אגני הדגישה כי לא תתיר אלימות מילולית שכזאת באולמה, ואף הדגישה כי לא כך אמור להישמע טיעון של עו"ד.

50. תמיכה לדברים אלה ניתן למצוא גם בדברי עד התביעה 2, עוה"ד די"ר רם מודן, אשר נכח בדיון זה, והעיד כי כבי' השופטת אגני הפסיקה את החקירה, תוך שהיא מבקרת את סגנון החקירה בביהמ"ש עד זה ציין, כי שמע את הנאשם אומר למתלונן "אני ארביץ לך ואני אכה אותך", וכי דברים אלה נמשכו גם בהיכל המשפט מול המעליות.

51. הנאשם טוען, כי המילים "אני ארביץ לך" נאמרו מפיו באופן מטאפורי, וללא כל כוונה אמיתית, וכך גם ראתה את הדברים כבי' השופטת אגני.

52. אני דוחה מכל וכל את גרסת הנאשם כאילו מדובר בדברים מטאפוריים. נהפוך הוא. מדובר בדיון משפטי שיש לו תיעוד בפרוטוקול (ת/2), אשר במהלכו הביעה כבי' השופטת אגני את מורת רוחה מהתנהגותו של הנאשם, תוך השמעת ביקורת על סגנונו הבוטה שאינו יאה כלל לעו"ד, ויתרה מכך, קיימת התייחסות של כבי' השופטת אגני לדברי הנאשם בכך שהיא ראתה בהם אלימות מילולית. הא ותו לא. השמעת איומים כלפי המתלונן בהיותו עד שנחקר על ידי הנאשם הינה חציית גבולות בלתי סבירה בעליל, ובוודאי כאשר מדובר בעו"ד אשר מכיר את הכללים, מעבר לאתיקה המקצועית.

53. כאמור, מדובר בכתב אישום הכולל איומים שונים שהושמעו על ידי הנאשם כלפי המתלונן בזירות אירוע שונות, בזמנים שונים ובמעמד אנשים שונים. לכך יש חשיבות בעת שתיבחנה הראיות לגבי כל אירוע ואירוע. באשר לסעיף א' 1 לאישום הראשון, הרי שאירוע זה מבוסס בדברי המתלונן בהודאתו ת/13. הנאשם פנה למתלונן, תוך שהוא משמיע איומים חמורים, לפיהם הוא יחסל את המתלונן בכוח פיזי וכי הוא מקושר. המתלונן בעדותו בביהמ"ש חזר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ח"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

על האיומים שהשמיע הנאשם כלפיו. מצאתי מקום להעדיף את גרסת המתלונן על פני גרסת הנאשם. המתלונן העיד באופן רצוף, שיטתי והגיוני במשך כל עדותו בביהמ"ש, וזאת על אף מצבו הפיזי הירוד (המתלונן חלה במחלת הסרטן בשנים האחרונות). מסכת האירועים נשוא כתב האישום כפי שתיבחן להלן, כוללת למעשה התרחשויות שליליות אינטנסיביות מצד הנאשם כלפי המתלונן, וזאת במועדים שונים, כך שניתן להתרשם מאופן עקבי בהתנהלותו של הנאשם כלפי המתלונן, דבר שבא לידי ביטוי באמירות שיש בהן אספקטים פליליים

54. באשר לסעיף א' 2 באישום הראשון, התביעה מתבססת על מכתב ששלח הנאשם לעו"ד מודן (ת/4), ובו טענות כאלה ואחרות נגד המתלונן. אני מסכים כי המדובר בפניה בוטה של הנאשם כלפי המתלונן, אשר לא זכתה להסברים מפורטים מצד הנאשם בעת עדותו בביהמ"ש. הנאשם רק מסר כי כוונתו היתה לתגובות באופן לגיטימי וחוקי, אך לא פירט מה כוונתו במילים "צעדי גומלין" שיינקטו בעסקו של הנאשם. בנסיבות אלה, על אף לשונו הבוטה של הנאשם במכתבו ת/4, מצאתי מקום לקבוע כי התביעה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם, כל זאת באשר לאירוע הזה בלבד. אני סבור, כי האמור במכתב ת/4 שיצא תחת ידו של הנאשם אינו נופל לגדר עבירת האיומים, אף שכאמור ניתן היה לנקוט בסגנון מכובד יותר בפנייתו של עו"ד לקולגה.

55. באשר לסעיף 3 לאישום הראשון, הדברים באים לידי ביטוי בהודעת המתלונן מיום 24.6.07 (ת/13). הדברים הללו נאמרו לדברי המתלונן בתום הליך משפטי לפני כבי' השופטת אגי, כאשר הנאשם רודף אחרי המתלונן במסדרונות ביהמ"ש השלום בתל אביב, וצועק עליו באופן מאיים, כל זאת תוך כוונה להפחידו ולהקניטו. על פי הודעת המתלונן, הנאשם פנה אליו באולם ביהמ"ש והשמיע את המילים אני אהרוג אותך. גם כאן מצאתי מקום לקבל את גרסת המתלונן, תוך שאני מתרשם לחלוטין ממהלך עדותו ומכנותו הנאשם בחר לנקוט צד בסכסוך המר שבין המתלונן לברוקס, שהינו מעבר לתפקידו המוגדר של עו"ד, והנורמות הנדרשות מכל אדם, ובוודאי מעו"ד שמייצג לקוח. הנאשם נטל חלק פעיל בהשמעת איומים קשים ובוטים כלפי המתלונן, וזאת בהזדמנויות שונות. מדובר במסגרת ארוכה של מעשים פליליים כמפורט באישומים הראשון והשני, ואשר עיקריהם יפורטו בהמשך. לא מצאתי מקום לדחות את גרסת המתלונן לגבי אירוע זה. נהפוך הוא, ניתן היה להתרשם ממתלונן אשר חש מאוים על ידי הנאשם, ובמהלך הדיון אף הגדיר זאת כמעשה "טירוף".

56. באשר לסעיף א' 5 באישום הראשון, עיקרו מבוסס על עדותו של עו"ד, ד"ר מודן, אשר ייצג את המתלונן בשלב מסוים מול ברוקס והנאשם. עד זה מסר גרסה מפורטת. לדבריו, הנאשם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

פנה אליו בבקשה לקבוע פגישה דחופה ביניהם. הנאשם אכן הגיע לביתו של עו"ד מודן, ובאותו מעמד הודיע לו כי עליו למסור מסר למתלונן, לפיו אם "לא ירד" מהלקוח שלו אזי יועברו המקרקעין לידי משפחת פשע איתם יצטרך המתלונן להתמודד. העד הדגיש, כי בנוכחותו של הנאשם רשם תזכורת בכתב, כאשר המילים שנכתבו היו בעצם הכתבה של הנאשם לעד את הדברים שברצונו להעביר למתלונן. לעניין זה, הוגש המסמך ת/3, שמשקף את הדברים. הנה כי כן, הנאשם דאג להעביר מסר מאיים ביותר באמצעות עו"ד מודן, בא כוחו של המתלונן, תוך הוא מזכיר אפשרות העברת המקרקעין נשוא המחלוקת לידי משפחת פשע. תרשומת הדברים נעשתה במעמד הנאשם, תוך שהוא מכתוב את הדברים, כך לפי דברי עו"ד מודן

57. עו"ד מודן במהלך עדותו ציין, כי הביע זעזוע מאמירותיו אלה של הנאשם. אשר על כן, העביר את תוכן הדברים למתלונן, שכאמור חש מאוים

58. באשר לסעיף אי 6 לאישום הראשון, אף הוא כולל התרחשות, לאחר דיון שהתקיים לפני כבי השופטת ריבה ניב, ושלא בנוכחותה. המתלונן מסר, כי הנאשם פנה אליו ואיים כי ירצה אותו ויחסל אותו באמצעות משפחת פשע, אותם הוא מייצג. דברים אלה באו לידי ביטוי בהודעת המתלונן ת/14. המתלונן מסר כי היו עדים בשם עו"ד יגאל קלבס ועו"ד יואב מני. יצוין, כי עדים אלה לא שמעו את האיומים, שכן לא עמדו בסמוך למתלונן, אבל על פי מוצגים ת/6 ות/8, מסרו כי הנאשם פנה אליהם מיד, וסיפר להם על איומים שהושמעו קודם לכן על ידי הנאשם. גם כאן מצאתי מקום לתת אמון מלא לדברי המתלונן. על האיומים ששמע מפי הנאשם מסר המתלונן בהודעתו במשטרה, וכן הודיע לעו"ד הנ"ל שעמדו במקום. יצוין, כי זירת האירוע אף היא בהיכל המשפט ובתום דיון בין הנאשם למתלונן. מצאתי מקום להדגיש, כי המתלונן מסר את הדברים באופן שאינו בגדר הפרזה, אלא העיד על הדברים מתוך מצוקה מתמשכת שהיתה תוצאת התנהגותו של הנאשם כלפיו. למעשה, המתלונן חש פעמים רבות, על ציר של זמן ממושך, התנהלות מאיימת ואינטנסיבית של הנאשם כלפיו. בחרתי ליתן אמון בדברי המתלונן ולדחות את גרסת הנאשם, לפיה לא איים על המתלונן כלל וכלל.

59. באשר לאישום השני מיום 19.11.07, אף הוא התרחש בהיכל המשפט. על פי הראיות, הנאשם איים על המתלונן בכך שאמר לו כי לא יכנס למקרקעין נשוא המחלוקת "רק על אלונקה". על אירוע זה העיד המתלונן, וחיוזקים ניתן למצוא בדברי באי כוחו באותו דיון, עו"ד ישראלה קינן ועו"ד שרגא. מדובר בעו"ד אשר ייצגו את המתלונן בהליך המשפטי,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

והביעו תדהמה מדבריו של הנאשם כלפי המתלונן עורכי דין אלה לא הכירו את הנאשם עד למועד דיון זה, אך ראו בדבריו איומים חמורים. על כך מסרו עדות בניהמ"ש, וכן נערכה תשומת על ידי עו"ד שרגא בזמן האידוע, לבקשתה של עוה"ד ישראלה, בה צוינו דברי האיום של הנאשם כלפי המתלונן.

60. ניתן להתרשם באופן ברור, כי במהלך עדותם של עוה"ד ישראלה ושרגא חשו אי נוחות מכך שעליהם להעיד כנגד קולגה, ולמרות זאת עמדו באופן נחרץ על דברים שאמר הנאשם כלפי המתלונן, ואשר במעמד התרחשותם ראו בהם כאיום חמור. לדברי עדת תביעה 1, עוה"ד ישראלה, המדובר היה בהתבטאות חריגה בין עורכי דין. לפיכך, החליטה לגשת למשטרה ולמסור תלונה, שכן חשבה שמדובר בדברים חמורים עוד הוסיפה העדה שלא היה מדובר באיחולים, שכן דברים אלה עברו את הקו הראוי. בכך עדה זו סותרת חזיתית את דברי הנאשם, לפיו כל מה שאמר בעניין האלונקת הינו בגדר איתולים למתלונן הא ותו לא.

61. יצוין כי דברי הנאשם לפיהם מדובר אך ורק באיחולים למתלונן, אין בהם ממש. אמירה זו של הנאשם יש בה משום איום והפחדה, תוך שהוא מהלך אימים על המתלונן. ניתן להבין אמירה זו אך ורק בהקשר של איום על המתלונן מפני כניסה למקרקעין שנמצאים ברשותו, ושם אכן יכנס, או אז עלול להיגרם לו נזק כזה או אחר.

62. הנה כי כן, איומים אלה של הנאשם כלפי המתלונן בוצעו בנוכחות עוה"ד ישראלה ושרגא, אשר מעולם לא הכירו את הנאשם קודם לכן. המדובר בעדים אובייקטיביים ומהימנים לחלוטין, אשר שמעו את הנאשם מאיים על המתלונן, ובשל כך תיעדו את הדברים ופנו למשטרת ישראל והגישו תלונה. יש להבדיל בין אי נעימות אותה חשו עדים אלה עת שהעידו נגד הנאשם לבין שאלת המהימנות. העובדה כי העדים ניסו לרכך את הדברים בחלוף השנים עדיין לא פגעה בנחרצותם בכל הקשור לאמירה שנאמרה ותחושת האיום שליוותה אותם.

63. משמעות הדברים היא, כי דבריו של המתלונן בדבר איום שהושמע נגדו באישום השני מוצאים היזוק ממשי ביותר כדברי עוה"ד ישראלה ושרגא. אשר על כן, אני קובע כי יש לקבל את גרסת המתלונן באשר לאישום השני כמהימנה לחלוטין, ולדחות את גרסת הנאשם כבלתי מהימנה, שכן מטרתו היתה להטיל מורא ופחד בלבו של המתלונן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

64. עיקר טענתו של הנאשם מתייחסת למצבו הנפשי של המתלונן הנאשם טוען, כי מצבו הנפשי של המתלונן משמיט באופן ממשי את טענות המתלונן נגדו, ולא ניתן לתת כל משקל לעדותו. בנושא זה דנתי במהלך הדיונים, וניתנו על ידי החלטות לא מעטות, ובכלל זה בבקשות שהוגשו על ידי הנאשם לביהמ"ש. לא התרשמתי, כי מדובר בנאשם הסובל מליקוי נפשי שלא מאפשר מתן עדות או שיש בו כדי לבטל את משקלה של עדותו ואמינותו. באי כוחו של המתלונן העידו, כי הנאשם עבר הלם קרב, אך לעובדה זו לא היתה כל השלכה ומשמעות על עדותו מעבר לצורך, אדגיש כי גם כאשר מדובר בעד הסובל מליקוי נפשי כזה או אחר, עדיין כשיר הוא להעיד, ומלאכת הערכת עדותו ומשקלה נתונה לידי ביהמ"ש. אני קובע באופן חד משמעי, כי המתלונן מסר עדות מסודרת, הגיונית, שיטתית ושקולה, ואני מוצא כי מדובר בעד מהימן לחלוטין. לא היה כל פגם בעדותו, ואמינותו ומהימנותו

65. מטעם הנאשם העיד עד ההגנה 2, גדעון שחר העד מוסר, כי עבד אצל המתלונן בין השנים 2006-2008. לדבריו, השתתף בניסוח תלונות שקריות ביחד עם המתלונן כנגד הנאשם. לדבריו, המתלונן סיפר לו במועד מאוחר יותר, כי מדובר בעדויות כוזבות. יצוין, כי עד זה כלל לא פנה למשטרת ישראל ודיווח על תלונות כוזבות כביכול שהוגשו על ידי המתלונן למשטרה. אם אכן עד זה סייע בדבריו למתלונן לנסח תלונות שווא, ראוי היה שיפנה למשטרה ויודיע על כך. דבר זה לא נעשה כלל וכלל יתרה מכך, מרבית האירועים נשוא כתב האישום התרחשו בהיכל ביהמ"ש ובביתו של עו"ד מודן. עד זה לא נכח באף אחד ממקומות אלה. אני סבור, כי מדובר בעד שלא ניתן לתת כל אמון בדבריו. לו אכן היה מדובר, לדברי עד זה, בתלונות סרק, להן היה שותף בניסוחן כנגד הנאשם, אזי מצופה ממנו היה להגיע למשטרת ישראל ולמסור מידע על כך. עדותו של עד זה מקץ שנים רבות מעלה תהיות באשר למניע העומד מאחורי עדותו. אני דוחה מכל וכל את עדותו של עד הגנה זה, וקובע כי היא אינה אמינה כלל וכלל. עד הגנה 3, דוד ברוקס, העיד על הסכסוך הקשה שהיה לו עם המתלונן באשר למקרקעין. העד העיד כי המתלונן היה נוהג לאיים עליו ועל הנאשם. תלונות רבות שהוגשו על ידו נגד המתלונן נגזו לדבריו בטענה כי מדובר בסכסוך אזרחי. עוד הוסיף העד, כי לא שמע את הנאשם מאיים על המתלונן, ולא אמר לו במהלך הדיון אצל כבי השופטת אני כי יכה אותו. יצוין, כי בכל תלונותיו של העד במשטרה, לא הזכיר העד איומים של המתלונן כלפי הנאשם.
(עמ' 78, שורות 16-10).

66. קיימת סתירה חזיתית בין דברי עד זה לפרוטוקול הדין ת/2 הקובע מפורשות כי הנאשם אכן איים על המתלונן שיכה אותו. זאת ועוד, הנאשם עצמו לא מכחיש דברים אלה שאמר,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

אלא שנתן רק פרשנות לדברים אלה. העד ברוקס הינו לקוחו של הנאשם בסכסוך המקרקעין שהיה מול המתלונן. אני קובע, כי אין לתת כל אמון בדברי עד זה, שכאמור סותרים הן את דברי הנאשם עצמו והן את האמור בפרוטוקול הדיון ת/2. זאת ועוד, העד עצמו מאשר כי המתלונן לא השמיע כל איום כלפי הנאשם עצמו בנסיבות אלה, אני קובע כי מדובר בעד שאינו מהימן, ומעבר לזהירות בבחינת עדותו, ניתן לקבוע באופן וודאי שעדותו אינה עומדת בהתאמה לראיות הנ"ל.

67. מניעת ההפחדה וההקנטה היא זו שעומדת ביסוד האינטרס החברתי בעבירת האיומים שבסעיף 192 לחוק העונשין. אין לבחון את היסוד הפיזי שבעבירה על פי סעיף 192 לחוק העונשין לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם שכלפיו הופנה האיום. לא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים אליו הן שקובעות אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה. היסוד הנפשי הנדרש בעבירת האיומים הינו "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו" (ראה ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מ"י, פדי' ב"ג (3), 374).

68. ניתן לקבוע באופן ממשי, כי התביעה הצליחה להוכיח את כל העבירות המיוחסות לנאשם מעבר לכל ספק סביר, למעט האירוע המתייחס לסעיף א' 2 באישום הראשון, שלגביו קבעתי כי קיים ספק סביר אם הדברים האמורים במכתב ת/4 יש בהם כדי לחסות בגדר עבירת האיומים, אף שכאמור ביקרתי את סגנונו של הנאשם במכתב זה.

התנהלות הנאשם והתנהגותו במהלך ההליך המשפטי

69. מצאתי מקום להתייחס לאופן התנהלותו והתנהגותו של הנאשם במהלך ההליכים המשפטיים לפניי. לצערי, הנאשם באופן עקבי בדרך של פניות לכית המשפט בכתובים וכן בדרך התנהלותו במהלך הדיון, התנהג באופן לא נאות וזאת בלשון המעטה. הנאשם עשה כל שביכולתו על מנת לנקוט בסחבת ולעכב את הדיונים.

70. הנאשם נהג לפנות לבית המשפט בעשרות בקשות אם לא יותר, תוך שהוא מציף את בית המשפט בבקשות שנועדו להתיש את בית המשפט ולהלך עליו אימים. מדובר בבקשות שהוגשו לבית המשפט חדשות לבקרים למרות שניתנו החלטות ענייניות באשר לכל בקשה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-11-13718-01 מדינת ישראל נ' אבן-אור

ובקשה. הנאשם התעלם באופן מפגיע מהחלטות אלה וחזר שוב ושוב להגיש בקשות משל לא ניתנו החלטות כבר קודם לכן.

71 אין המדובר רק בהצפת בית המשפט בבקשות פשוטו כמשמעו, אלא רצון להתיש את בית המשפט על מנת שהדבר יביא בסופו של דבר לפסילת מותב זה.

72. יצוין כי מעבר לרצון לגרום לסחבת ופסילת מותב זה, נהג הנאשם לפנות בסגנון בוטה כלפי מותב זה ודברים אלה אף מצאו את ביטויים במסגרת החלטת בג"ץ בעתירה שהגיש הנאשם כנגד מותב זה. במסגרת בג"ץ 210/13 ניתנה החלטה על ידי בית המשפט העליון ביום 3.6.13 המתייחסת ללשונו וסגנונו של הנאשם בפנייה לערכאות ואשר כללה את הדברים הבאים:

"מוטב כי העותר, עו"ד במקצועו, ייתן דעתו ללשון בה הוא נוקט בערכאות השיפוטיות".

73. בהחלטתי, אחת מיני רבות, מיום 8.1.13 ציינתי כי הנאשם נוהג לפנות מידי פעם ופעם לבית המשפט בלשון לא מאופקת. עוד הוספתי כי הודעת הנאשם מאותו יום כללה ביטויים וכוונות שאינם ראויים ולפיכך טוב ייעשה הנאשם אם ינהג כהלכה מה גם שמדובר בעו"ד אשר אמון על דרך הפניה הנאותה לבית המשפט. החלטתי זו באה בעקבות פניית הנאשם לבית המשפט תוך שהוא כותב בהודעתו את הדברים הבאים: "התנהלות בית המשפט בגין האמור מורה כי לכאורה ניתן סיוע לרצון פמת"א והאחרונה פועלת כאילו בית המשפט הינו זרוע ארוכה של פרקליטות המדינה".

(הודעה מיום 7.1.13)

74. עתירה נוספת של הנאשם לעניין עיכוב ההליכים המשפטיים במסגרת בג"ץ 7485/11 נדחתה על ידי בית המשפט העליון ביום 6.11.11 זו עתירה שהוגשה נ' היועץ המשפטי לממשלה. בין השאר אחת העתירות הייתה לדחות את הדיון הקבוע בעניינו של הנאשם לפניי. העותר חויב בתשלום שכ"ט בסך 6,000 ₪.

75. הנאשם אף נהג להגיש בקשות לפסילת מותב זה תוך פניה לגורמים כאלה ואחרים ובכלל זה ליועמ"ש בהחלטתי מיום 6.11.11, אחת מיני רבות, שלא ניתן כבר למנותן, קבעתי כי אינני יכול להשתחרר מהרושם לפיו הנאשם עושה ככל שביכולתו על מנת לדחות את מועד ההוכחות וזאת למרות שכבר ניתנו החלטות ברורות בעניין זה בדיון הקודם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

76. גם בבית המשפט המחוזי במסגרת ע"פ 25568/03/04 ניתנה החלטה (ע"י ס. הנשיא כבי השופט ד"ר עודד מודריק) לפיה אין מקום להורות כי בית המשפט ידחה את מועד הדיון בשל נימוקים כאלה ואחרים אותם העלה הנאשם בעיצומו ההליך המשפטי שהתקיים נגדו. מפאת קוצר היריעה אני מפנה להחלטות רבות בהן נדחו בקשות הנאשם להורות על דחיית הדיונים תוך שהנאשם מעלה נימוקי סרק שאין להם כל בסיס. יצוין כי הנאשם התעלם באופן מופגן מהחלטות מפורשות בענייניו תוך שהוא חוזר ומגיש בקשות באותם נושאים תוך התעלמות מוחלטת מקיומם של החלטות וכן הוראות של בית המשפט להימנע מהגשת בקשות שגם לגביהן ניתנה כבר החלטה.

77. תחילת הדיונים הייתה לפני כבי השופט דניאל בארי. בישיבה מיום 9.3.11 בפני כבי השופט בארי טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם פנה בפניות מרובות לגורמים שונים בפרקליטות המדינה ליועץ המשפטי לממשלה וכולם השיבו לו. כבי השופט בארי בהחלטה מיום 9.3.11 קבע כי כל פניותיו של הנאשם נענו באופן מספק ואף הומלץ לנאשם להיות מיוצג על ידי עו"ד שעוסק בתחום הפלילי. התיק העובר אלי מכבי השופט בארי ואף הומלץ לנאשם בישיבה מיום 6.9.11 כי ראוי שיהיה מיוצג על ידי עו"ד מטעמו למרות שעל פי הכשרתו המקצועית של הנאשם הינה עו"ד. הנאשם התנגד נחרצות להיות מיוצג על ידי עו"ד אך ביקש כי עו"ד פוגל יוכל לעזור לו במהלך הדיונים ודבר זה היה מקובל עליי (ישיבה מיום 10.11.11) וכך אכן היה במשך דיונים רבים.

78. יצוין כי כל טענותיו של הנאשם בדבר מצבו הנפשי של המתלונן פרשט וכן הגנה מן הצדק כבר נדונו על ידי בישיבה מיום 31.10.11. עוד יודגש כי דברים אלה זכו להתייחסות בהחלטות נוספות בהמשך הדיונים וזאת למרות שהתובע העלה טענותיו אלה שוב ושוב.

79. עוד אוסיף כי נעשה מאמץ לגשר ביניהם בהליך נישור אלא שמאמץ זה לא הוכתר בהצלחה. התביעה גילתה אורך רוח ראוי לציון על מנת להגיע לנוסחה מוסכמת עם הנאשם אך נושא זה לא צלח לעניין זה אני מפנה בין השאר לשיבה מיום 1.3.12 בעמ' 18.

80. הנאשם כאמור נהג להלך אימים על בית המשפט לפיהם הוא עותר לפסילת מותב זה אלא אם כן בית המשפט ייעתר לבקשות כאלה ואחרות אותן העלה הנאשם. לעניין זה אני מפנה להחלטתי מיום 14.1.13 עמ' 22. באותה החלטה פרטתי את התנהלות הנאשם עד לאותו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

מועד ובכלל התייחסותי לסגנון הבוטה של הנאשם, הגשת בקשות שנועדו לעכב ולדחות את הדיונים שלא לצורך, המאמץ הכן ללכת לקראת הנאשם בכל הקשור למציאת נסתה מוסכמת בדרך של הליך גישור ועוד. שם ציינתי כי הנאשם מוזהר כי עליו לפנות באופן הולם לבית המשפט ודבר זה מודגש שבעתיים שמודבר בנאשם שהינו עו"ד במקצועו וחזקה שהוא מודע לאופן הפנייה.

81. גם לאחר דיון זה, לפני משורת הדיון, אפשרתי לצדדים לנסות ולהגיע לגישור ביניהם במסגרת הליך גישור לפני מותב אחר.
(ראה עמ' 34 שורה 28).

82. הנאשם הביע את התנצלותו לפני מותב זה על דברים שאמר, אלא שמתברר שהתנצלות זו היתה מהשפה אל החוץ.
(עמ' 28, שורה 21).

83. כיתנו על ידי החלטות נוספות בבקשות סרק מטעם הנאשם, אשר הוגשו ערב מתן הכרעת הדיון בענייני. לעניין זה אני מפנה להחלטות מיום 13.11.14 ו-26.11.14. באותן החלטות כתבתי כי הנאשם ממשיך ומטריד את ביהמ"ש, ותישקלנה הטלת הזאות אישיות נגדו.

84. למען הסר ספק, התוצאה אליה הגעתי בתיק זה הנה תוצר של בחינת הראיות תוך זהירות מן פלגת בשים לב למערכת היחסים העכורה בין המתלונן לבין הנאשם. התנהלות הנאשם במהלך הדיונים שיש לה ביטוי פעמים רבות הן בפרוטוקול הדיון והן בהחלטות הביניים, נועדה לקדגיש עובדה פשוטה והיא כי הנאשם על אף היותו עו"ד במקצועו, פהג בסגנון בוטה וזאת בלשון המעטה. הדבר בא לידי ביטוי לא רק בפרוטוקול דיונים בפני כב' השופטת אגי אשר התייחסה לסגנון הבוטה והאליים מילולית של הנאשם, אלא גם במהלך הדיונים לפני הן במהלך הדיון והן בדרך פנייתו של הנאשם שזכתה גם לביקורת בבית המשפט העליון במסגרת בג"ץ 210/13 (מפי כב' השופט ניל הנדל). בכך כמובן ישנה השלכה על התרשמות בית המשפט מהנאשם במהלך הדיונים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ח"פ 11-11-01-13718 מדינת ישראל נ' אבן-אור

סיכום

85. המדובר במסכת אירועים שהתרחשה במקומות שונים (בעיקר בין כותלי ביהמ"ש), זמנים שונים ובנוכחות אנשים שונים. חלק מהעדים אף לא הכיר את הנאשם עד למועד שבו התרחשו חלק מהאירועים נשוא כתב האישום. סענותיו של הנאשם, לפיהן עדי התביעה, עוה"ד מודן, ישראלה ושרגא קשרו קשר לפגוע בו ולהפילו, אין להן על מה שתתבססנה. מדובר בעדים שנמצאו מהימנים בדבריהם, ושלא חפצו כלל וכלל לפגוע בנאשם, אלא רק מסרו את התרחשות הדברים לאמיתה. אני מוצא את דברי המתלונן כמהימנים, אמינים ומשקפים את הדברים כהווייתם, ודוחה מכל וכל את גרסת הנאשם כבלתי מהימנה, וללא כל ביסוס ראייתי

86. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, למעט האירוע המצוין באישום הראשון (סעיף א' 2), שלגביו אני קובע כי התביעה לא הצליחה להוכיחו מעבר לכל ספק סביר.

ניתנה היום, י' כסלו תשע"ה, 02 דצמבר 2014, במעמד הצדדים

יצחק יצחק, שופט בכיר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2014

ת"פ 11-13718-01 מזינת ישראל נ'
אבן-אור

גזר דין

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

בסימומו של הליך הוכחות הנאשם הורשע בשני אישומים שעניינם מספר עבירות איומים כמפורט בהכרעת הדין

במסגרת טיעוניה לעונש הדגישה התביעה כי מדובר בנאשם שהינו עו"ד במקצועו, ועל רקע עבודתו כעו"ד עבר את העבירות נשוא כתב האישום.

לעניין זה, מצוין כי מרבית העבירות נעברו בתחומי היכל ביהמ"ש, כשאחת מהעבירות היתה במהלך מסגרת דין לפני כבי השופטת זהבה האגי

התביעה מבקשת לראות בהתנהגותו של הנאשם ומעשיו משום תו מחמיר הבא לידי ביטוי דווקא מעצם מקצועו כעו"ד.

לשיטת התביעה, הנורמות המתבקשות מעו"ד במהלך עבודתו מחייבות הקפדה על שמירת התוק, ובוודאי אין לעבור עבירות שכאלה כדי לכפות תוצאה משפטית הרצויה ללקוחו של הנאשם.

עוד מדגישה התביעה, כי מדובר במספר עבירות שנעברו בזמנים שונים, מה גם שהללו נעברו בהיכל ביהמ"ש, ובכך יש פגיעה בצדדים המתדיינים, ובוודאי באופן שבו הציבור מתבונן במערכת המשפט.

התביעה הציגה מספר החלטות, מהן עולה כי הנאשם הורשע בהליך משמעותי בלשכת עוה"ד הערכים המוגנים לשיטת התביעה הינם הגנה על הציבור, ומתחמי הענישה בגין העבירות נשוא כתב האישום נע בין מספר תודשי מאטר בפועל ל-12 חודשי מאטר בפועל.

התביעה הדגישה את העובדה כי מדובר בריבוי מקרים, מה גם שהתנהלות הנאשם במהלך הדיון גרמה לבזבוז זמן שיפוטי ניכר, כך שאין לתלות את חלון הזמן מאז ביצוע העבירות בהתנהלות של התביעה

לעניין זה, מסייגת התביעה את דבריה, בכך שהיא מדגישה כי השהות בהגשת כתב האישום היתה על רקע שביתת פרקליטים.

עוד מציינת התביעה, כי הנאשם נהג במהלך הדיון לפנות לגורמים רבים, ובין השאר למותב זה, בבקשות סרק, שמטרתו העיקרית היתה השחרת פני המתלונן, אך לא הגעה לחקר האמת.

נדבך נוסף בטיעוניה התביעה בא לידי ביטוי בכך שהנאשם לא הביע חרטה במהלך הדיון, ולא לקח כל אחריות, אם כי בעניין זה מסכימה גם התביעה שעצם ניהול הליך ההוכחות אין בו כדי להוות אספקט מחמיר בעת גזירת הדין.

מנגד, במסגרת טיעוניה של הסניגוריה, מבקשת היא לבטל את הכרעת הדין המרשיעה בעניינו של הנאשם

על כך הוגשו עיקרי טיעון בכתב, והרחבת הדברים באה לידי ביטוי במסגרת טיעוניה הסניגוריה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2014

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ'
אבן-אור

1 עיקר הטיעונים מתייחסים לשיקולים המנחים בשאלה מתי יש מקום לבטל את ההרשעה או להימנע
2 מהרשעה, נסיבותיו האישיות של הנאשם, השיקולים לקולא מבחינת העבירה ונסיבותיה, חלוף הזמן
3 מעת ביצוע העבירה, חשש לפגישה בעתידו התעסוקתי של הנאשם ופסיקה בה ביהמ"ש נמנעו
4 מהרשעה בעבירת איומים
5 הנה כי כן, בצד טיעוני התביעה המגובים בפסקי דין שהוגשו לעיון ביהמ"ש, עומדים טיעוני
6 הסניגוריה, שאף הם נתמכים על ידי פסי"ד, כמפורט בטיעונים לעונש
7 באשר לאי הרשעת הנאשם, צוינו העיקרים שנקבעו בפסה"ד כתב ורומנו
8 כידוע, בפסי"ד אלה לא נקבעה רשימה סופית וממצה של כלל המקרים בהם יש מקום להימנע
9 מהרשעה.
10 לא מצאתי מקום לבטל את הכרעת הדין, וזאת משום חומרת העבירות ונתונים נוספים.
11 נכון הדבר, כי מדובר בנאשם כבן 67, וללא עבר פלילי, אשר קיים אורח חיים נורמטיבי במשך כל
12 שנות חייו, והדבר בא לידי ביטוי הן בכתובים בדרך של מסמכים שהוגשו על ידי הסניגוריה והן
13 במהלך הדין עצמו.
14 מדובר בהתנהלות של נאשם אשר לא היתה מקרית, אלא חזרה על עצמה בזירות שונות ובזמנים
15 שונים ולנוכח אנשים שונים שחלקם לא הכיר את הנאשם כלל וכלל.
16 הנאשם לא עבר את העבירה במועד אחד ונקודתי, אלא באופן שיטתי הפנה את כל האיומים כלפי
17 המתלונן, וזאת בנסיבות חמורות.
18 כך למשל, הנאשם הורשע בעבירה של איומים, כאשר במהלך חקירה נגדית של המתלונן איים עליו
19 באלימות, וזאת בנוכחות השופטת שדנה במסגרת המחלוקת ביניהם
20 הנה כי כן, ניתן לומר כי רוחות רעות הנושבות בחוץ הוכנסו על ידי הנאשם להיכל המשפט פעם אחר
21 פעם.
22 במילים אחרות, מעשיו של הנאשם לא רק שרחוקים מתרבות הדין הנאותה במסגרת הליכים
23 משפטיים, אלא לבשה גם לבוש של התנהגות פלילית כמפורט בהכרעת הדין.
24 אינני מקבל את טענת הסניגוריה לפיה מדובר במספר אירועים שמקורם בפרשה אחת, ואשר על כן
25 יש לראות בכך חטיבה אחת שלא נושאת עמה תו מחמיר כפי שטוענת התביעה.
26 בנקודה זאת יש לציין, כי בוודאי היה סיפק בידי הנאשם לשקול את התנהגותו לאחר שעבר את
27 עבירת האיומים בפעם הראשונה.
28 ואולם, הנאשם לא רק שלא שקל זאת, אלא חזר על התנהלותו זו ביתר שאת, ועל כך יעידו
29 האירועים בביהמ"ש, וכן בביתו של עו"ד מודן, אשר כפי שקבעתי בהכרעת הדין, הנאשם הכתיב
30 לעו"ד מודן את נוסח הפניה למתלונן, נוסח שיש בו משום עבירת איומים.
31 הסניגוריה הדגישה את העובדה כי הרשעת הנאשם כשלעצמה יש בה כדי לפגוע באופן ממשי בעתידו
32 התעסוקתי, שכן מדובר בנאשם שהינו כאמור כבן 67, וקיים חשש לפגיעה בפרנסתו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13718-01-11 מדינת ישראל נ'
אבן-אור

24 דצמבר 2014

1 השיקולים לאי הרשעת הנאשם כוללים בין השאר את חומרת העבירות, נסיבותיהן, האינטרס
2 הציבורי, וכן שאר הפרמטרים שנקבעו בפסה"ד רומנו וכתב והמצוטטים בהרחבה בעיקרי הטיעון
3 שהוגשו על ידי הסניגוריה
4 מעמדו של הנאשם ואורחות חייו הינם רק אספקט אחד מכלל השיקולים.
5 אין המדובר בעבירות איומים ממדרג החומרה הנמוך, אלא באיומים קשים ממדרג החומרה הגבוה.
6 הסניגוריה הגישה אסופת מסמכים, מהם ניתן ללמוד על אורחות חייו של הנאשם, שירותו הצבאי,
7 המלצות מגורמים שונים, ואין ספק כי ניתן לקבוע שאכן מדובר בנאשם נורמטיבי.
8 את הכישלון במעשיו של הנאשם מבקשת הסניגוריה לראות בהתנהלות, ויותר נכון התנהגות של
9 הנאשם שנובעת יותר מאופיו הסוער, ולא מדפוטים עבריינים.
10 עוד מדגישה הסניגוריה, כי השיהוי בהגשת כתב האישום יש בו כדי לבסס את הקביעה שאין ממש
11 בעמדת התביעה באשר למתחמי הענישה.
12 כפי שקבעתי בהכרעת הדין, התנהגותו של הנאשם היתה חציית גבול שבין המותר לאסור.
13 הנאשם לא הביע בשלב כלשהו חרטה על מעשיו, ומוכן הדבר כי ניהול ההליך עצמו הינה זכות
14 חוקתית של הנאשם.
15 במסגרת הכרעת הדין, כתבתי כי דברים מסוימים אותם אמר הנאשם, הטביר אותם כמטאפורה
16 וללא כוונה פלילית.
17 טענה זו של הנאשם דחיתי מכל וכל, כאמור בסעיף 52 להכרעת הדין, וכעולה מפרוטוקול הדיון ת/2,
18 באשר להתרשמות כבי' השופטת האגי מהתנהגות הנאשם.
19 עוד אציין, כי עדי התביעה שחלקם עוייד במקצועם ואשר העידו לחובת הנאשם, אמרו כי לא הכירו
20 את הנאשם בחלק מהאירועים נשוא כתב האישום.
21 נכון שבחלוף הזמן למדה עוה"ד ישראל קנר להכיר את הנאשם, ועל כך יש ביטוי בעדותה.
22 חלק נכבד מהכרעת הדין מתייחס להתנהלות הנאשם והתנהגותו במהלך ההליך המשפטי.
23 ציינתי באריכות את התנהלותו של הנאשם הן בכתובים והן בעל פה, אשר זכתה גם לביקורת על ידי
24 ביהמ"ש העליון (בג"צ 210/2013), כאשר נקבע שם כי מוטב שהעותר שהינו עוייד במקצועו ייתן דעתו
25 ללשון בה הוא נוקט בערכאות שיפוטיות.
26 דברים אלה נועדו להדגיש את העובדה כי הנאשם התיר את חרצובות לשונו גם במהלך הדיונים
27 עצמם וגם בפניות חוזרות ונשנות לביהמ"ש.
28 למרות זאת, היום כאשר אני נדרש לגזור את דינו של הנאשם, לא אפקוד את מעשיו אלה באופן שיש
29 בהם משום החמרה בדינו.
30 מצערת העובדה, כי הנאשם בכל שלב של תהליך המשפטי לא עצר ובחן את התנהלותו, וזאת על רקע
31 כתב האישום שמייחס לו איומים כה חמורים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2014

ת"פ 11-11-13718-01 מדינת ישראל נ'
אבן-אור

1 כאמור, לנוכח הדברים המפורטים לעיל, וכן לממצאים בהכרעת הדין, מצאתי מקום להותיר את
2 הכרעת הדין על כנה.
3 באשר לערכים המוגנים כפי שנטען על ידי התביעה, הרי שהללו מקובלים עלי.
4 מתחמי הענישה שהוצגו על ידי הצדדים ואשר באו לידי ביטוי בפסיקה שהוגשה לביהמ"ש, יש בהם
5 לטעמי להוביל למסקנה כי מתחם הענישה בשל כל עבירה ועבירה נע בין מאסר על תנאי למאסר של
6 12 חודשים מאחורי סורג ובריח.
7 השאלה שלפני היא האם יש מקום לקבוע כי על הנאשם לרצות עונש מאסר בפועל, וזאת לנוכח
8 הדברים שנקבעו עד כה, או שמא לנקוט במידת הענישה, כאשר העונש הכולל לגבי כל העבירות יהא
9 ענישה הצופה פני עתיד.
10 כבר עתה אומר, כי קיימים נתונים רבים, כפי שבאים לידי ביטוי בהכרעת הדין, שיש בהם כדי
11 להטות את הכף לחובת הנאשם באופן שהפעלת מידת הדין תוביל למאסר, ולו למאסר כעבודות
12 שירות.
13 למרות הדברים המפורטים לעיל, בחרתי לנקוט כלפי הנאשם במידת החסד והרחמים, ואני ער
14 לעובדה כי בנסיבות אחרות לא מן הנמנע שהייתי מקבל את עמדת התביעה כלשונה.
15 מלאכת גזירת העונש אין קשה ממנה לעיתים, שכן עסקינן בבני אדם, וקיימת השלכה לתחומים
16 שונים בחייו של נאשם עם סיום הענישה.
17 כך למשל, השפעה אישית על הנאשם, עתידו, כבודו, משפחתו, עיסוקו ועוד ועוד.
18 ומשום מה, בחרתי בסופו של יום להימנע מעונש מאסר במקרה שלפני? הדבר נעוץ בראש ובראשונה
19 בעובדה כי מדובר בנאשם כבן 67, אשר ניהל ומנהל אורח חיים נורמטיבי במשך כל שנות חייו, כפי
20 שהדבר בא לידי ביטוי במסמכים שהוגשו לביהמ"ש.
21 ניתן להתרשם ממסמכים אלה, כי מדובר בנאשם שככל הנראה מונע מתחושת צדק, דבר הבא לידי
22 ביטוי בהתנדבות וסיוע לפני גורמים שונים.
23 אלא שכאמור הנאשם חטא בכך שהרחיב את הגבולות בנושא זה עד הגיעו לביצוע עבירות של
24 איומים במספר מקרים, שהללו הינם כאמור ממדרג התומרה הגבוהה
25 יכול והתמהיל של מידת הדין עם מידת החסד והרחמים יוביל דווקא למסקנה שיש להעדיף את
26 האינטרס הציבורי ולהחמיר בעניינו של הנאשם
27 למרות זאת, מצאתי מקום להתעלות מעל הממצאים בהכרעת הדין ולסיים את ההליך בענישה
28 הצופה פני עתיד, כל זאת מתוך תקווה כי הנאשם לא יחזור לסורו.
29 הרשעת הנאשם כשלעצמה יש בה פגיעה ממשית בנאשם על כל ההשלכות הנובעות מכך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2014

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ'
אבן-אור

1 סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

2

3 א. עשרה חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור על עבירת אלימות,
4 לרבות עבירת איומים, וזאת תוך שנתיים מהיום

5

6 ב. קנס כספי על סך 5,000 ש"ח או 50 ימי מאסר תמורתו.

7

הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים החל מיום 1.1.15.

8

9 היה והקנס או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום
10 מייד.

11

12 ג. הנאשם ישלם פיצוי למתלונן פרשט פנחס, ת.ז. 004396883, בסך 1,500 ש"ח,

13

14 אשר יופקד בקופת ביהמ"ש תוך 30 יום מהיום.

15

16 על התביעה להמציא למזכירות תוך שבעה ימים את פרטי המתלונן, את מספר

17

18 חשבון הבנק שלו, שם הבנק, סמל הבנק וסניף הבנק.

19

20 זכות ערעור לנאשם תוך 45 יום מהיום.

21

22 ניתנה והודעה היום ב' טבת תשע"ה, 24/12/2014 במעמד הנוכחים.

יצחק יצחק, שופט בכיר

23

24

25

26

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

02 דצמבר 2014

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ'
אבן-אור

בפני כב' השופט בכיר יצחק יצחק

המאשימה מדינת ישראל

נגד

ד"ב אבן-אור

הנאשמים

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

נוכחים:

ב"כ התביעה עו"ד ביאלין אלעזר
הנאשם התייצב

פרוטוקול

הנאשם: אבקש להביא ראיות לצורך הטיעונים לעונש אבקש לקבל תסקיר מבחן שישקול את הנושא של אי הרשעה. עברו שבע שנים מאז האירוע.

התובע: מסכים לדחייה עמדתנו היא להרשעה. אנו מתנגדים לקבלת תסקיר.

החלטה

לא מצאתי מקום להורות על קבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. מדובר במסכת אירועים חמורה ביותר אשר באה לידי ביטוי בהכרעת דין מפורטת. הנאשם לא הביע חרטה כלשהי במהלך הדין. נהפוך הוא, הכרעת הדין אכן הפרק העוסק בהתנהלות הנאשם במהלך הדיונים מחזקים את ההנחה כי הנאשם לא הביע כמובן כל חרטה. כפי שקבעתי, הנאשם במעשיו התנהל באופן שיש בו משום בריונות כלפי המתלונן, וזאת על ציר של זמן ממושך. מדובר בעבירות איומים ממדרג החומרה הגבוה, ולא מצאתי מקום לחזור שוב על הכרעת הדין המדברת בעד עצמה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

02 דצמבר 2014

ת"פ 11-01-13718 מדינת ישראל נ'
אבן-אור

1 הנאשם יוכל במסגרת טיעונו לעונש ועדי אופי מטעמו, להציג את כל הנתונים הרלבנטיים במועד
2 הדין הבא.

3
4
5
6
7

ניתנה והודעה היום " כסלו תשע"ה, 02/12/2014 במעמד הנוכחים.

יצחק יצחק, שופט בכיר

8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

החלטה

הדיון נדחה לטיעונים לעונש ליום 15.12.14 שעה 11:30.
הנאשם מוזהר בחובת התייצבותו שאם לא כן, ידון בהעדרו.

21
22

יצחק יצחק, שופט בכיר

בית הדין המשמעתי המחוזי

מחוז תל-אביב והמרכז – לשכת עורכי הדין בישראל בד"מ 25/15

בית הדין המשמעתי המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב – יפו		בד"מ פ 25/15
לפני:	עו"ד באשי שלומי - אב"ד עו"ד אלעד גויגולד - תב"ד עו"ד אדוט ברימת מירי - תב"ד	תאריך: 02.12.2015

בעניין:

המבקשת

ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עוה"ד
מחוז תל אביב יפו והמרכז

באמצעות עוה"ד גפן קרנית
אבן גבירול 30, תל אביב

נגד

המשיב

דב אבן אור, עו"ד
מ.ר. 7487 ת.ז. 024855173
מרחוב ויצמן 24, כפר סבא

ה ח ל ט ה

עו"ד שלומי באשי - אב"ד

ביום 14/10/15 התקיים דיון בבקשת המבקשת להשעייתו הזמנית של המשיב עפ"י סעיף 78(ב) לחוק לשכת עורכי הדין תשכ"א 1961 (להלן: "החוק").

הדיון התקיים לאחר מספר דחיות שנעשו ביוזמת המשיב ובכל פעם לאור מצב רפואי.

גם בדיון שהתקיים העלה המשיב טענות של מצב רפואי ושל היעדר יכולת להתדיין אולם נתנו החלטנו בעניין זה בעמי 29 והחלטנו להמשיך את הדיון.

בתום הדיון ביקש המשיב להשלים טיעונו בכתב, ובייכ הקובל הסכים. באופן חריג התרנו למשיב להגיש סיכומים, כטיעון משלים, וקצבנו פרק זמן להגשתם. ולהדגיש כי זו הייתה בקשתו של המשיב.

לאחר הדיון הגיש המשיב אסופת מסמכים המצויים בתיק ממועדים: 19.10.15, 21.10.15, 25.10.15, 26.10.15, ואולם, אין במסמכים אלו כדי להוות סיכומים, לא על פי כותרתם ולא על פי מהותם. אשר על כן, ומשלא הוגשו סיכומי המשיב במסגרת הזמן שהוקצב, ואף לא בתלוף חודש וחצי, ייתן בזאת בית הדין החלטתו, על פי הטיעונים שנשמעו בפניו.

פתח דבר

1 ביום 1/4/15 הוגשה לבית הדין כאמור בקשת המבקשת להשעיה זמנית של חברית המשיב, בלשכת עורכי הדין מכוח סעיף 78(ב) לחוק (להלן: "תבקשה" ו-"חוק הלשכה" בהתאמה).

2. בבקשה מפורט, כי ביום 9/1/11 הוגש נגד המשיב כתב אישום במסגרת ת"פ 13718-01-11, בבית משפט השלום בפתח תקווה (להלן: "כתב האישום").
3. כתב האישום, (2 אישומים) ייחס למשיב עבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") (הוגש א').
4. המשיב כפר באשמה וניהל את התיק בבית המשפט.
5. ביום 2/12/14 ניתנה הכרעת דין לפיו הורשע המשיב בעבירות המנויות בכתב-האישום. (ראו הכרעת דינו של כבי' השופט יצחק יצחק (הוגש ב')
6. גזר הדין ניתן ביום 24/12/14 ונגזרו על המשיב העונשים הבאים: מאסר על תנאי של 10 חודשים, קנס כספי של 5,000 ₪ ופיצוי בסך של 1,500 ₪.
7. ביום 5/2/15 הגיש המשיב לבית המשפט המחוזי, ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין. טרם ניתנה החלטה בערעור זה.

טענות הצדדים

8. טענות המבקשת:

- באת כוחה המלומדת של המבקשת, וכן פרקליט הוועדה, טענו בפנינו את הטענות הבאות:
- 8.1 מדובר בהרשעה בגין שורה של אמירות פוגעניות קשות וחריגות שנעשו במסגרת תפקידו כעורך דין.
 - 8.2 המדובר בעבירות שיש בן קלון - אמירה מסוג של - "אני ארצח אותך, אני אחסל אותך באמצעות משפחת פשע...". מהווה איומים חמורים על גרימת נזק של ממש.
 - 8.3 כפי העולה מהכרעת הדין המדובר באיומים חמורים ביותר שלא באו במסגרת "עידנא דריתחא" אלא היו חלק ממסכת התנהגות ארוכה ומתוכננת. אין המדובר במעידה חד פעמית.
 - 8.4 המשיב לא הביע ולו לרגע אחד חרטה על מעשיו. לא רק שלא הביע חרטה אלא שגם בכתב הערעור שהגיש הוא מוצא לנכון להאשים את היועץ המשפטי לממשלה, הלשכה, מח"ש, בית המשפט, ערכאות הערעור בכך שכולם חברו כנגדו.
 - 8.5 עוד ביקשו באי כח המבקשת כי ייזקף לחובתו של המשיב העובדה שהוא כיהן במשך שנים כאב בית דין משמעותי ועל כן חזקה עליו שידע גם ידע מהן אמות המידה המקובלות.
 - 8.6 לא ייתכן כי במדינת ישראל יקום עו"ד ויאיים על מישהו, יהא בעל דין או לאו, באיומים כה חמורים ועבירות כה חמורות. מקומו של המשיב אינו בין לשכת עורכי הדין ועל כן מבוקשת השעייתו.
 - 8.5 לאור כל האמור לעיל, סבורה המבקשת שיש לקבל את הבקשה ולהשעות את המשיב השעיה זמנית מחברותו בלשכת עורכי הדין, עד למתן פסק דין חלוט בכתב האישום המתוקן שהוגש נגדו כאמור לעיל.

9. טענות המשיב

המשיב אשר ייצג את עצמו טען בפנינו את הטענות הבאות – כך בהא לישנא (ואין לי אלא להביאם בשם אומרם):

- 9.1 "הכרעות של בית המשפט הם לא תורה מסיני" (עמ' 42 שורה 10)
- 9.2 "לבוא ולראות בקביעות סו קולד של השופט יצחק יצחק כאילו זה תורה מסיני, לא שזה מצחיק אותי זה מעציב אותו." (עמ' 42 שורה 21)
- 9.3 "אילו בית המשפט השלום היה פועל כדין, ההחלטה הייתה צריכה להיות אחרת לגמרי" – (עמ' 46 שורה 1)
- 9.4 "כנראה עו"ד יורק חי באיזה שהוא משרד בקומה ה-18 שהוא יוצא משם עם הליקופטר לביתו ורואה סרטים, ומעבר לזה הוא לא חי את המציאות בכלל" (עמ' 41 שורה 19)
- 9.5 "אין שום חרטה מכיון שאני אסביר לאדוני משפט אחד" (עמ' 48 שורה 22)
- 9.6 "אתה משום מה חושב שעורכי דין זה מלאכים או חצי מלאכים שהם חייבים לסגור את פיהם ולהיכנע ולהרכין ראש לכל מי" (עמ' 69 שורה 6)
- 9.7 "אוי ואבוי, מה אני עשיתי? שופט זה אדם שהוא לא יושב איתנו, זה מלאך שהוא חי בספירה עליונה שאזור בכלל להעיב על דמותו." עממ' 86 שורה 16
- 9.8 המשיב טען הלך ושוב כי "תפרו לו תיק" ונתן דוגמא גם את עורכת רות דוד כראיה לכך שניתן תפור תיקים.
- 9.9 המשיב לא העלה ולו טענה אחת עניינית לגופה של בקשה והיה עסוק בלטעון מדוע נעשה לו עוול, מדוע קיימת קונספירציה בעניינו והמשיך לחזור לסיפור המסדרונות – מועדי הגשת התלונות במשטרה וכיו"ב.
- 9.10 המשיב טען כי הוא לא מקבל עוד תיקים חדשים שכן יש לו בעיה של זיכרון וכן שהצוות הרפואי של בית חולים שיבא מונע ממנו לנהוג...
10. בחרתי לצטט מתגובותיו של המשיב שכן לא מצאתי כל דרך אחרת להתייחס אליהם בצורה עניינית ולפרש אותן באופן שיועילו לקו הגנתו בבקשה.
11. דבר אחד ברור – המשיב אינו מתחרט, אינו מבין מדוע הורשע ומאמין בכל ליבו כי נעשה לו עוול גדול.

המסגרת הנורמטיבית וההלכת הפסוקה

12. הבקשה נשענת על הוראות סעיף 78(ב) לחוק קובע כדלקמן:
"עורך דין שהורשע בבית משפט או בבית דין צבאי בשל עבירה פלילית, רשאי בית דין משמעתי מחוזי, על פי בקשת קובל ואם מצא שבנסיבות הענין היה בעבירה משום קלון, להשעותו זמנית מלעסוק במקצועו עד להכרעה סופית בבקשה שתוגש לפי סעיף 75; לא הוגשה בקשה כזאת תוך שלושים יום מהיום שפסק הדין המרשיע נעשה סופי, או שבוסלה ההרשעה, בטלה ההשעיה הזמנית". [ההדגשות אינן במקור – ש.ג.]
13. בשונה מהשעייה זמנית לפי סעיף 78(ג) לחוק, במסגרתו נטל השכנוע הרובץ על הקובל הינו כבד מאוד. עורך הדין הנאשם הינו עדיין בחזקת זכאי, ועל-כן ייעתר בית הדין לבקשה מסוג זה רק במקרים נדירים וחמורים במיוחד. השעיה זמנית עפ"י 78(ב) הינה לאחר הודאת

המשיב (הנאשם בהלך הפלילי) והכרעת הדין והרשעתו ועל כן חזקת החפות אינה עומדת למשיב.

14. לצורך הכרעה בבקשה עפ"י סעיף 78(ב) להשעייה הזמנית על בית הדין לעבור שתי משוכות: האחת - עליו לקבוע, כי כנגד המשיב ניתנה הכרעת דין מרשיעה בבית משפט. השנייה - עליו לקבוע, האם בנסיבות העניין היה בעבירה שבה הורשעה המשיב משום קלון.

שתי משוכות אלו, חוסות תחת זכויות היסוד החוקתיות של המשיב האמורות בסעיף 3 לחוק יסוד: חופש העיסוק (להלן: "חוק חופש העיסוק") הקובע, כי "כל אזרח או תושב של המדינה זכאי לעסוק בכל עיסוק מקצוע או משלה יד."

קיומה של הכרעת דין

15. בענייננו, אין חולק כי ניתנה הכרעת דין לפיה הורשע המשיב בעבירות מושא כתב האישום המתוקן וזאת לאחר קיומו של הליך משפטי פלילי בעניין וכאשר הכרעת הדין הינה מנומקת ומפורטת ואינה משתמעת לשני פנים.

קיומו של קלון

16. במהלך הדיון ניסיתי לקבל את התייחסותו של המשיב, לשאלת הקלון ואולם לא עלה בידי לקבל התייחסות עניינית, ההיפך הוא הנכון.

17. ב"כ הקבילה טען כי המדובר בעבירות בעלות קלון ואף צירף פסיקה בעניין.

18. דיון במונח קלון והקביעה האם בעבירה מסויימת מוטבע אות קלון אינה משימה קלה.

אין חולק כי דין בשאלת הקלון יכול וישתנה מעת לעת ומתקופה לתקופה בהתייחס למהות העבירה, מי המבצע, תפקידו נסיבות העבירה ונסיבות המבצע. שאלת הקלון מושפעת לא אחת מניסיון החיים ושיקולי מדיניות.

ההלכה הפסוקה המחייבת של בית המשפט העליון בנושא קיומו של קלון, נקבעה ב- על"ע 2579/90 הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב-יפו נ' פלוני, פ"ד מח(4) 729:

"שאלת המפתח הינה איפוא זו: האם בנסיבות העניין היה בעבירה משום "קלון"? המושג קלון הוא מושג עמום, ויכול שהוא יישא בחובו משמעויות שונות בהקשרים שונים. על מהותו של הקלון ייש לעמוד על-פי תכליתה של החקיקה, אשר במסגרתה מופיעה החוראה בדבר עבירה שיש עימה קלון" (בג"צ 251/88 [1], בעמ' 839).

כאשר הוא מופיע בהקשר של "עבירה שיש עימה קלון" או, כמו כאן, "שבנסיבות העניין היה בעבירה משום קלון", הוא מתאר את הרכיב הבלתי מוסרי שטמון בביצוע העבירה או בנסיבות ביצועה (בג"צ 184/73 [2], בעמ' 750; בג"צ 436/66 [3], בעמ' 566). לא בכל עבירה פלילית טמון יסוד הקלון. יתרה מזאת, ייתכן שבביצוע עבירה יימצא בנסיבות מסוימות קלון, בעוד שבנסיבות אחרות לא יימצא קלון (בג"צ 436/66 [3] הנ"ל, בעמ' 566), כך ש"מרכז הכובד של ההכרעה אינו טמון ביסודות המוראליים של העבירה אלא בנסיבות בהן נעברה העבירה..." (בג"צ 251/88 [1] הנ"ל, בעמ' 839). מהיות אמות המידה המוסריות דבר המשתנה מעת לעת ומחברה לחברה, אין טעם ואין אפשרות לנסות ולהגדיר באופן חד "קלון" מהו, וכאילו נסיבות הוא יימצא. ואכן, החוקים המשתמשים במונח "קלון" כמאפיין של ביצוע עבירה כלשהי אינם מגדירים או מפרשים את המונח. השימוש במונח עמום הוא מכוון כאן - מטרתו לאפשר לבתי הדין המשמעתיים ולבית המשפט לצקת בו תוכן ממקרה למקרה באופן המתבקש מתפיסות העולם ואמות המידה האתיות הרווחות בחברה באותה עת, ומתוך מטרה להגן על אותם אינטרסים עליהם מופקד החוק (ראה: ר' גביוון, "עבירה שיש עימה קלון כפסול לכהונה ציבורית" משפטים א (תשכ"ח) 176, 177)... ...המטרה לשמה הוקמה לשכת עורכי הדין היא איגודם של

עורכי הדין בישראל ושמירה על רמתו וטוהרו של מקצוע עריכת הדין (סעיף 1 לחוק).
הסנקציה המשמעית מטרתה שמירה על רמת המקצוע ועל האמון שרוחש הציבור
בכלל, ומערכת המשפט בפרט, לציבור עורכי הדין (ראה: עליע 3/87 [6], בעמ' 336).
לפיכך, אחד חסירושם של המונח "קלון" - התואם את סוג העניינים שלפנינו -
הוא פירוש הנגזר מתוך אותן תכונות שהן חשובות אצל עורך-דין, על-מנת שנוכל
להיות בטוחים שהוא ממלא תפקידו בשירות לקוחותיו ובשירות בית המשפט
כשורה, ועל-מנת שאמון הציבור והמערכת המשפטית בעוסקים בעריכת-דין לא
ייפגע... אין הכרח שנסיבות ביצוע העבירה יקשרו אותה ישירות לאמינותו של
עורך הדין בניחול החליק המשפטי. מהיות עורך הדין חלק מהמערכת המשפטית,
ומהיותו עזר כנגד בית המשפט במלאכתו השיטטית (ע"פ 236/88 [9], בעמ' 503),
עליו להיות נאמן לחוקי המדינה ולגלות רמה מקצועית ואתית החולמת את המקצוע
וגם את האמון שהלקוח, בית המשפט והציבור נותנים בעורך הדין. על-כן, עבירה על
חוקי המדינה, המעידה על זלוול וחוסר כבוד של עורך הדין כלפי החוק, ניתן
לראותה כעבירה שיש עמה קלון; עבירה - המעידה על אופי פגום או על היעדר
שליטה ביצורו או על תמיסה אתית מעוותת של תיפקוד עורך הדין והחוק בחברה -
ניתן לראותה כעבירה שיש עמה קלון...". [ההדגשות אינן במקור - ש.ב.]

19. העיקר בקלון הוא ביסוד הבלתי מוסרי שבעבירה.

בעמל"ע 12-06-34897 ועדת האתיקה של מחוז תל אביב והמרכז נגד ניל לפידוס (לפידות)
עמד כבוד השופט משה יועד הכהן על הגדרת המונח "קלון" וכך קבע בסעיף 18:

"אכן, על פי פרשנותה של הפסיקה הנרחבת שעסקה במונח הקלון, גם בהקשרו של
סעיף 75, המונח "עבירה שיש עמה קלון" הוא מונח עמום, שכן מקובל על הכל שלא
כל עבירה באשר היא היא עבירה שיש עמה קלון. עם זאת, כבר נקבע כי נקודת
החיתוך בין העבירות השונות נעשית על פי אמת מיזה שהיא במהותה מוסרית,
כאשר מרכז הכובד של ההכרעה אינו טמון ביסודות הפורמאליים של העבירה, אלא
בנסיבות בהן נעברה. נסיבות אלה הן המצביעות על אותה חומרה מוסרית אשר
הדיבור "קלון" מגבש אותה (ראו בג"ץ 251/88 עודה נ' ראש המועצה המקומית
ג'לג'יליה, פ"ד מב(4) 837). בנוסף, מקובלת האבחנה בין שלושה סוגי העבירות,
לצורך ההכרעה בסוגיית הקלון: עבירות שמטבען הן נושאות קלון, אך ייתכן
שהנסיבות המיוחדות בהן נעברה העבירה ישללו את גם הקלון; עבירות שמטבען
אינן נושאות את תג הקלון בצדן, ואין בנמצא נסיבות שיהפכו עבירות אלו לנושאות
קלון; עבירות גבוליות שאין עמן קלון, אך יש נסיבות מיוחדות שבהתגשותן יובילו
להטלת קלון (בג"ץ 178/81 ג'אפר נ' עודה, פ"ד לו(1) 40, 50 (1982)). [ההדגשות אינן
במקור - ש.ב.]

20. כבי השופט ברק (כתוארו אז) קבע בבג"צ 251/88 וג'יה עודה נ' טלאל ראבי ואחי, פ"ד מב
(837) 4, כי הכללתה של עבירה מסוימת במסגרת "עבירות שיש בהן משום קלון" נקבעת על
פי הנסיבות בהן נעברה העבירה:

"הדיבור "עבירה שיש עמה קלון" הוא דיבור עמום, שכן המלה "קלון" יוצרת חוסר
ודאות באשר לתחולתה על פרטים...נראה לי, כי מרכז הכובד של ההכרעה אינו
טמון ביסודות הפורמאליים של העבירה אלא בנסיבות בהן נעברה העבירה...נסיבות
אלה הן המצביעות על אותה חומרה מוסרית, אשר הדיבור "קלון" מגבש
אותה...אכן, "עבירה שיש עמה קלון" הינה עבירה אשר נסיבות ביצועה מעידות כי
בעברין נפל פגם מוסרי חמור...ניתן לתאר עבירה שיש עמה קלון כעבירה שהיא
בושה וחרפה לעושה...". [ההדגשות אינן במקור - ש.ב.]

21. לענייננו, בנוסף ומעבר לאמור לעיל, יפים בעיני גם דבריו של כבוד השופט רובינשטיין ב-
בר"ש 8818/13 תיים שטגר נ' ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, כאשר עסקינן
באישומים של עבירות איומים (בענייני אלימות דרגה אף גבוהה מאיומים), כלהלן

"גם אם אין מדובר בקלון ברף הגבוה שלו, עדין בקלון עסקינין, קרי, העושה כן ייבוש בעיני חבריות (ויעם קלון חרפה", משלי י"ח, י"ג), ועורך-דין לא כל שכן. אציין, והדברים נאמרים על דרך הכלל, ספר חסידים לרי יהודה החסיד (גרמניה, המאות הי"ב הי"ג) אומר, בגדרי המשפט העברי, לעניין הפסוק "נצור לשונך מרע" (תחילים ליד, י"ד), כי כל מי שמרבה תוכחות לזולת, ייחיו דבריו עליו לקלון שאומרים השומעים לכל הטובה אשר מוכיח אותנו הוא נעדר ממנה, והוא נאה דורש ואינו נאה מקיים". אם למבקש לפי המרשה, "פתיל קצר" שניצת כלפי המתלונן פעם אחר פעם, עלינו לחשוב על המאויים ועל הצורך בהרתעה כגון דא גם במישור המשמעותי" [ההדגשות אינן במקור – ש.ב.]

וראו גם דבריו של כבוד השופט ברק (כתוארו אז) ב-בג"ץ 251/88 וגיה עודה נ' טלאל חלבי ואח', פד"י מב (4) 837, כלהלן:

"... "עבירה שיש עמה קלון" הינה עבירה אשר נסיבות ביצועה מעידות כי בעברייני נפל פגם מוסרי חמור, ניתן לתאר עבירה שיש עמה קלון כעבירה שהיא בושה וחרפה לעושה..." [ההדגשה שלי – ש.ב.]

22. עבירת איומים ובוודאי כזו הנעשית במסגרת תפקיד של עורך דין הינה עבירה חמורה.

בעל"ע 11744/04 מאיר זיו נ' הועד המחוזי תא' –

קבע ביהמ"ש כי "צרכה להיחשב עבירה המעידה על כך שעורך הדין אינו מכבד את החוק ואין מרותו של החוק עליו, עבירה המעידה על מבצעה כי אינו שועה לאותם כללים ועקרונות שהמערכת עליה הוא משתייך אמונה על שמירתם על כיבודם ועל הטמעת הציות לתם עבירה שיש בה כדי לפגוע בכבודה של המערכת כולה". עבירה על חוקי המדינה מעידה על זלזול וחוסר כבוד של עו"ד כלפי החוק הינה עבירה שיש עימה קלון.

23. למקרא דברי הפסיקה שלעיל, אין לי ספק ואין לי כל קושי לקבוע כי העבירה המיוחסת למשיב, בנסיבות המקרה, הינה עבירה שיש עמה קלון. מעבר לעבירה הפלילית הרגילה, הדופי המוסרי הנלווה לעבירות איומים חמורים שכאלו ע"י עו"ד הוא המייחד את העבירה הפלילית שיש עימה קלון.

המעשים הנדונים מושא כתבי האישום המתוקן והעובדות המתוארות בומתאר מעשה שאינו נמנה עם התפיסה הערכית ומאמות המידה המוסריות של מי שנמנה על מערכת אכיפת החוק ושמירת החוק והסדר. התנהלות המשיב, כמתואר בכתב האישום, ואף במהלך הדיון תפלילי וגם כלפי בית המשפט עצמו, יש בה בוודאי משום אבזן דרך מוסרי המראה על אופי פגום ועל היעדר שליטה.

24. בעל"ע 4,5,7,8/88 עו"ד פלוני נ' הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב, פ"ד מג (3) 475, התייחס כבוד השופט גולדברג לסעיף 75 לחוק, אולם מובן כי דבריו יפים גם לעניין סעיף 78 לחוק: " במרכז ההוראה שבסעיף 75 לחוק עומדת התפיסה כי מקצוע עריכת הדין אינו עולה בקנה אחד עם הפרת דין. מי שנמנה על שורותיה של לשכת עורכי הדין והוא ממרה את פי החוק, ובמיוחד כשהוא עובר עבירה פלילית, הריחו פוגע גם בכבוד המקצוע ובעקרונותיו. ואין נפקא מינה, אם עבר את העבירה תוך שהוא ממלא את תפקידיו המקצועיים או מחוצה למסגרת זו..." [ההדגשות אינן במקור – ש.ב.]

25. כבי השופטת פרוקציה בעל"ע 3467/00 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב נ' צלטנר מיכאל, פ"ד נו(2), 895 קבעה: "הדין המשמעותי בתחום עריכת הדין מבקש לבחון האם הדופי המוסרי שבדק במעשי האדם פוסלים אותו לתקופה או לצמיתות מלהמשיך לעסוק במקצוע כדי להגן על נזקקים פוטנציאליים לשירותיו מפני סיכונים הכרוכים ברכישת שירותיו של עורך דין שכשל...אולם עניינה של הענישה המשמעותית גם בהגנה על כבודו

ומעמדו של מקצוע עריכת הדין. עורך דין העובר עבירה פלילית שיש עמה קלון פוגע באמון שהציבור רוכש לכלל העוסקים במקצוע. העונש המשמעותי נועד לא רק למטרה הרתעתית אלא עיקרו במסר כללי מטעמו של ציבור עורכי הדין המוקיע התנהגות המפרה את החוק שנילווה לה קלון והעומד על קיומם של עקרונות מוסר וטוהר מידות בפעולתו. ואכן עונשי משמעת הינם ביסודם אמצעים שנועדו להגן על המערכת המקצועית שהנאשם נמנה עליה, על דמותה הראויה ועל האמון והאמינות שהיא מקרינה. ...

האם יש מקום להשהות זמנית את המשיב?

26. ההשלכות של השעייה ולו זמנית על עו"ד עשויות להיות קשות וחמורות לפרנסתו, לשמו הטוב של עוה"ד המושעה ולעיתים בלתי הפיכות. זוהי תופעה נלווית אשר נלקחה בחשבון בסעיף החוק עצמו, ראה לעניין זה דברי כב' השופט בך בעל"ע 19/88 איזמן נ' הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב יפו, פ"ד מב(4) 377:

" אין להניח שהמחוקק לא היה ער לנזק העלול להיגרם על ידי כך לעורך הדין, ובמיוחד אם יסתבר לאחר מכן בעת מתן פסק הדין בערעור, שההרשעה לא הייתה מוצדקת. אולם השיקול הדומיננטי בנושא זה הוא הדאגה לאינטרס הציבורי בכללותו, ואינטרס זה מחייב, כי עורך דין המואשם בעבירות חמורות, שיש עמן קלון, ושנמצא אשם באותן עבירות או שקיימות נגדו ראיות לכאורה בדבר ביצוען, לא יוכל לכהן כעורך דין עם התדמית החיובית והמהימנות המוחלטת הכרוכים בכך, כל עוד לא התבררה פרשת האישומים נגדו סופית ...".

....
... המדובר כאן בסנקציה חריפה, שפגיעתה בעורך הדין הנאשם עלולה להיות המורה ועל כן מחויבים הן הקובל והן בתי הדין המשמעתיים לנהוג זהירות רבה בטרם יחליטו על הפעלתה."

27. לאור חקיקת חוקי היסוד, חוק יסוד כבוד האדם וחירותו וחוק יסוד תופש העיסוק והשעיית עו"ד מלעסוק במקצועו יש בהשעייה זמנית של עו"ד מלעסוק במקצועו פגיעה קשה הן כבן אדם והן בחופש העיסוק שלו, כעו"ד שאז פרנסתו.

לעניין זה יפים בעיני דבריו של חבי"ד, עו"ד שי גלילי בבדי"מ 131/11 ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין מחוז תל אביב והמרכז נ' ארז פשטי, עו"ד, פדאור אתיקה (20.03.2012), כדלקמן:

"יודוק: בדיקתו של בית הדין האם ניתן לעמוד על האינטרס הציבורי ולהפיג את מסוכנותו של עורך הדין באמצעי מידתי יותר על דרך ההשעיה החלקית איננה עניין שבחسد, אלא שזה מחובתו הנורמטיבית של בית הדין לעשות כן, וזאת מפאת העקרונות החוקתיים המחייבים בחינת אפשרות לפגיעה מידתית יותר בחופש העיסוק של עורך הדין בגדרי האיזונים הנדרשים." [ההדגשות אינן במקור – ש.ב.]

28. בבוא בית הדין להחליט האם ראוי להשעות את המשיב, עליו לקחת בחשבון את מידת "מסוכנותו" של המשיב לשני הערכים המוגנים על ידי החוק - כבודו ומעמדו של מקצוע עריכת הדין מחד והפגיעה האפשרית בלקוחות פוטנציאליים של המשיב מאידך מידת "מסוכנותו" של המשיב לערכים אלה תבתן בהתחשב בנסיבותיו האישיות של המשיב כפי שיפורט להלן בהחלטתי.

29. התכלית הראויה של השעיה זמנית, הינה ההגנה על אינטרס הציבור בכללותו, ההגנה על ציבור הלקוחות הפוטנציאליים של עורך הדין וההכרח לשמור על האמון שנותנים הציבור ובית המשפט בעורכי הדין ובמקצוע עריכת הדין.

הסמכות להגנה על התכלית הראויה צריכה להיות מופעלת במידה הנכונה ובאופן שהפגיעה תהיה מצומצמת ככל הניתן, בהינתן מטרות חוקי היסוד.

ומן הכלל אל הפרט -

30. הכרעת הדין וגזר הדין מדברים בעד עצמם – למשיב קיימת בעיה ברורה של ריסון עצמי וככל הנראה – כאשר הדבר משתלב עם הכח המגיע עם תפקיד עורך הדין, התוצאה היא כזו.

31. בבואי לקבל החלטה בבקשה לפי סעיף 78(ב) לחוק ולאחר שהחלטתי כי יסודות הסעיף מתקיימות, יש לבדוק את המידתיות שבהפעלתו. זהו לטעמי שיקול הדעת הניתן לבית הדין בסעיף זה.

32. לא נעלם מעיני הקושי בכך שלו תתקבל הבקשה והמשיב יושעה ולאחר מכן יתקבל הערעור יצא כי המשיב הושעה על לא עוול בכפו.

33. לכך אשיב בשאלה – האם הגשת ערעור תהווה הגנה בתשובה לבקשה מסוג זה? לטעמי התשובה היא כמובן לא. אולם איפה שמים את ההבדל? את הקו?

34. כאן בדיוק נכנסת תומרת העבירה והשלכתה למקצוע שלנו. ככל ודבר העבירה בוצע במסגרת כובעו של המשיב כעורך דין, ככל שנעשה שימוש באותו "כח" והוא זה שאפשר את ביצוע העבירה – כאן לטעמי צריך להתמיר יותר בדין המשמעתי ולא לאפשר לטענת ערעור להוות הגנה ואו דחייה בהכרעה בבקשות מסוג זה.

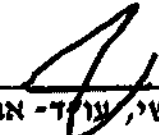
35. כאמור לעיל במקרה שלנו – האיזמים בצעו במסגרת תפקידו כעורך דין. לא אחזור כאל על כל המצוטט בהכרעת הדין אולם כל הקורא את הכרעת הדין מבין מייד כי אין המדובר בהתנהגות נורמטיבית ואו במעידה חד פעמית. ברורה וישירה.

36. על כן בשיקולי המידתיות מצאתי לפעול לטובת כלל הציבור ולטובת מקצוע עריכת הדין וכן להפעיל את הסעיף וליתן מקדמה על חשבון העונש.

37. השעיה זו היא זמנית עד למתן החלטה אחרת או עד לחלוף 30 יום מיום שיהפוך פסק הדין לסופי ומבלי שהוגשה בקשה לפי סעיף 75 לחוק.

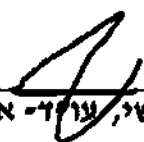
38. על כן לו הייתה נשמעת דעתי הייתי מקבל את הבקשה ומורה על השעייתו של המשיב מהלשכה באופן זמני בהתאם להוראות סעיף 78(ב) לחוק.

39. אין לי כל התנגדות כי השעיה זו תחל מיום 1/2/2016 וזאת על מנת לאפשר למשיב שהות להתארגן ולהסדיר העברת התיקים שבטיפולו.

שלומי באשי, עו"ד - אב"ד

עו"ד אלעד גויגולד - חב"ד

30. הכרעת הדין וגזר הדין מדברים בעד עצמם – למשיב קיימת בעיה ברורה של ריסון עצמי וככל הנראה – כאשר הדבר משתלב עם הכח המגיע עם תפקיד עורך הדין, התוצאה היא כזו.
31. בבואי לקבל החלטה בבקשה לפי סעיף 78(ב) לחוק ולאחר שהחלטתי כי יסודות הסעיף מתקיימות, יש לבדוק את המידתיות שבהפעלתו. זהו לטעמי שיקול הדעת הניתן לבית הדין בסעיף זה.
32. לא נעלם מעיני הקושי בכך שלו תתקבל הבקשה והמשיב יושעה ולאחר מכן יתקבל הערעור יצא כי המשיב הושעה על לא עול בכפו.
33. לכך אשיב בשאלה – האם הגשת ערעור תהווה הגנה בתשובה לבקשה מסוג זה? לטעמי התשובה היא כמובן לא. אולם איפה שמים את החבל? את הקו?
34. כאן בדיוק נכנסת תזמרת העבירה והשלכתה למקצוע שלטו. ככל ודבר העבירה מוצע במסגרת מובעו של המשיב כעורך דין, ככל שמנשה שימוש באותו "כח" וחוא זה שאפשר את ביצוע העבירה – כאן לטעמי צריך להחמיר יותר בדין המשמעותי ולא לאפשר לטענת ערעור להוות הגנה ו/או דחייה בהכרעה בבקשות מסוג זה.
35. כאמור לעיל במקרה שלטו – האומים בצעו במסגרת תפקידו כעורך דין. לא אחזור כאן על כל המצוטט בהכרעת הדין אולם כל הקורא את הכרעת הדין מבין מייד כי אין המדובר בהתנהגות נורמטיבית ו/או במעידה חד פעמית. ברורה וישירה.
36. על כן בשיקולי המידתיות מצאתי לפעול לטובת כלל הציבור ולטובת מקצוע עריכת הדין וכן להפעיל את הסעיף וליתן מקדמה על חשבון העונש.
37. השעיה זו היא זמנית עד למתן החלטה אחרת או עד לחלוף 30 יום מיום שיהפוך פסק הדין לסופי ומבלי שהוגשה בקשה לפי סעיף 75 לחוק.
38. על כן לו הייתה נשמעת דעתי הייתי מקבל את הבקשה ומורה על השעייתו של המשיב מהלשכה באופן זמני בהתאם להוראות סעיף 78(ב) לחוק.
39. אין לי כל הותנגדות כי השעיה זו תחל מיום 1/2/2016 וזאת על מנת לאפשר למשיב שהות להתארגן ולהסדיר העברת התיקים שבטיפולו.

 שלומי באשי, עו"ד - אב"ד

עו"ד אלעד גויגולד - חב"ד

אני מסכים.

 אלעד גויגולד, עו"ד - חב"ד

אני מסכים.

אלעד גולד, עו"ד - חבי"ד

עו"ד אדוט ברומת מירל - חבי"ד

אני מסכימה.

~~ברומת מירל, עו"ד - חבי"ד~~
~~אדוט ברומת מירל, עו"ד - חבי"ד~~

צו"ד זכ"ל

1. תוחלט פה אחד, במסיבות המיוחדות של החקירה שבפנינו כמי שתואר בהחלטת אבי"ד, לקבל את חקשח להשעמו זמנית.
2. פרסום כדן.
3. זכות ערער בזונאם לקבוע בדין.
4. אין צו לתוארות.

שירות החקירה תגדירים, מסמך 07/12/2015
 עו"ד אלעד גולד, עו"ד-דן
 Elad Golgold, Advocate
 מס' רשמי 06-402-003
 עו"ד אלעד גולד, חבי"ד

~~שירות החקירה עו"ד ורסרין~~
~~ר"ד מנחם בן זאב, עו"ד~~
~~סל ומנחם חשביה, עו"ד~~
~~עו"ד מירל - 10343~~
~~03-6952211~~